

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 12

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Τραχείς και αποκαλυπτικοί είναι οι σημερινοί καιροί. Και κρίσιμοι κατά πάντα αι περιστάσεις, τας οποίας διερχόμεθα. Διά τούτο πολλοί υπάρχουν οι μεμψίμοιροι και οι θρηνωδοί. Καλόπιστοι και μή.

Παρά ταῦτα όμως, είναι αναμφισβήτητον, ὅτι ἡ πνευματικὴ μορφή τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας μας ἐπανεन्दύεται ὁσημέραι τὴν παλαιάν της φωτοβόλον ἀμφίεσιν. Καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν Σταυροφόρον της σημαίαν μία νέα ἐποχὴ λαμπρῶν ἐπιτενυγμάτων τελεσιουργεῖται.

*

Ἐκλεκτὸν κατὰ πάντα ἐπιτελεῖον κληρικῶν καὶ λαϊκῶν γεωργεῖ ἀκαταπαύστως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν πατρικὴν μας γῆν. Καὶ ὁ σπόρος τοῦ Χριστοῦ σπείρεται ἀφθόνως παντοῦ. Καὶ πληθύνεται καὶ αὐξάνει συνεχῶς ὁ πνευματικὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ὕλικὸς ἐπιούσιος τοῦ λαοῦ μας.

Καὶ τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι περισσότερον ἄξιον ἐξάσσεως, ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὴν τρικνυμώδη καὶ πλήρη ἀγωνιῶν πορείαν τοῦ Ἔθνους κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας καὶ τὰς καταγιστικὰς θεομηρίας, αἱ ὁποῖαι κατεμάστισαν τὴν χώραν μας. Διότι ὄντως «ἐν μάλιστα ἐπεσκέφατο ἡμᾶς ὁ Θεός». Καὶ ὁμως, ὄχι μόνον ἀπεφύγομεν τὸν ἐπιχειρηθέντα ἐκμηδενισμόν μας. Ἀλλὰ καὶ με ἀξιοθαύμαστον ἀγωνιστικὸν πνεῦμα ἐξήλθομεν ἀκμαιότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνεμοστροβίλους τῶν πολέμων καὶ τῶν θεοστρυγῶν ἐπιβουλῶν καὶ ἀλληλοκτονιῶν. Παρατηρεῖται δὲ ἤδη παντοῦ —παρ' ὅλας ἐπαναλαμβάνομεν τὰς μεμψιμοι-

ρίας — ἐμβάθυνσις καὶ ἐσωτερικότης καὶ δημιουργικὴ ἔντασις καὶ φιλότιμος προσπάθεια καὶ σοβαρὰ πρόοδος. Οὕτως ὥστε δικαίως ν' ἀνθοφορῇ εἰς τὰ βάθη τῶν ψυχῶν μία πλουσία ἀνοιξίς χρηστοτάτων ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν.

*

Διὰ τὴν ἀποδοτικότεραν ὁμως καρποφορίαν τῆς καταβαλλομένης ἀξιολόγου αὐτῆς προσπάθειας, πιστεύομεν, ὅτι ἀναγκαιοὶ ἀπολύτως προγραμματισμὸς ἐνδὺς καὶ σαφῆς καὶ σοφός. Ἐπιπροσθέτως δὲ ὁμογνωμοσύνη, καὶ ὁμοψυχία, καὶ ὁμόκεντρος ἐνέργεια.

Διότι, ἄς μὴ λησμονῶμεν ποτέ, ὅτι ἐξαιρετικῶς ἐπίμαχος εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος μας, μέσα εἰς τὸν στρόβιλον τῶν ἀντιμαχομένων γύρω μας ροπῶν καὶ συμφερόντων. Καὶ ὅτι πολλαὶ καὶ πολύπλευροὶ εἶναι αἱ καταβαλλόμεναι προσπάθειαι πρὸς ἐπηρεασμὸν τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος. Τὸ δὲ προέχον εἶναι, πῶς θ' ἀποφύγωμεν τὴν πρόσχωσιν εἰς τὴν ἰλὸν κοσμοθεωριῶν, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς Ἐθνικὰς μας παραδόσεις. Καὶ πῶς θὰ διατηρήσωμεν ἀκεραίαν καὶ ἀλύμαντον τὴν ἰδιοσυστασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ μας κνττάρον, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ κυριωδέστατος λόγος τῆς ὑπερτρισχιλιετοῦς μέχρι σήμερον ἐπιβιώσεώς μας.

*

Καὶ πᾶν ἄλλο βεβαίως ἢ ἀντιφερόμεθα εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἐγκαρδίου ἐπαφῆς καὶ τῆς ἀμοιβαίας καὶ πλουσίας ἀλληλογνωριμίας τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Παρακολουθούμεν μάλιστα, με ἀληθῆ συγκίνησιν, τὴν ἀναζήτησιν ἀπὸ τὸν Προτεσταντισμὸν τῆς «Una Sancta», διὰ τῆς ὁποίας θὰ πραγματοποιήσῃ οὗτος τὴν κατεθρονηματισμένην σήμερον ἐνότητά του. Καὶ ἀναγνωρίζομεν, ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις ἐσημείωσεν εὐτυχῆ στροφήν πρὸς τὴν κατανόησιν καὶ τὴν διείσδυσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους εἶχε κηρυχθῆ «ἐκστρατεία σιγῆς καὶ ἀγνοίας». Τοιοῦτοτρόπως δὲ καὶ οἱ ὀρίζοντες τῆς Θεολογικῆς σκέψεως διηρυνήθησαν. Καὶ κρατύνεται ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Καὶ ὀδηγοῦμεθα, χειραγωγούμενοι ἀπὸ τὴν Παράδοσιν, πρὸς τὴν ἄχραντον Ὁρθόδοξον λειτουργικότητα καὶ πρὸς μίαν ἰδεωδεστέραν λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ Μυστηρίου.

Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸ θεωροῦμεν κατ' ἐξοχὴν ἀπαραίτητον. Καθ' ὅσον ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ μηχανικὴ καὶ τεχνικὴ, ἡ ὁποία τοποθετεῖ τὴν δρᾶσιν καὶ τὰ ὑλικά ἐπιτεύγματα ὑπεράνω πάντων. Καὶ παραθεωρεῖ τὴν περισυλλογὴν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ δόγματος καὶ τὴν ρωμαλέαν ἔκφρασιν τῆς πνευματικότητος καὶ τῶν ὑπερόχων διδαγμάτων τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἀνατολικῆς μας Ἐκκλησίας.

*

Ὅλιγα δὲ μνημόματα θεωροῦμεν διὰ τὴν κοινωνίαν μας τόσον ἐπείγοντα σήμερον, ὅσον τὴν ὑπέροχον ἀνθρωπιστικὴν καὶ παιδευτικὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνοι κατέβαλον. Καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπήδησεν ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς.

Καὶ τὸ προέχον καθ' ἡμᾶς εἶναι, ὡς προείπομεν, προγραμματισμὸς εὐρύς. Καὶ σαφής. Καὶ κοινὴ κατευθυντήριος γραμμὴ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἡ ὁμογνωμοσύνη ἐν παντί. Καὶ ἡ ὁμόκεντρος ἐνέργεια.

*

Καθ' ὅσον πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι διὰ τὴν Ἑλληνικὴν μας πατρίδα δὲν θὰ ὑπῆρχεν εὐτυχέστερον γεγονός, ἀπὸ τὴν χάραξιν αὐτὴν ἐνιαίας καὶ σταθερᾶς γραμμῆς πλεύσεως, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πηδαλιονοχίαν τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Διότι, ἂς μὴ μᾶς ἀπατᾷ ἡ ἐντυπωσιάζουσα ἀληθῶς ἐξωτερικὴ εὐημερία τῆς Πρωτευούσης μας. Ἡ ὑπαίθριος χώρα μας κακοδαιμονεῖ. Καὶ ἀσχάλλει. Ὑπάρχουν δὲ περιοχαί τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι κυριολεκτικῶς βυθισμέναι εἰς τὴν στέρησιν. Καὶ αἱ ὁποῖαι διέρχονται μεγάλην οικονομικὴν—καὶ συνδρομῶς καὶ ἠθικὴν—κρίσιν, πὸν πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ ὅλους καὶ ἐξαιρετικῶς. Ἐπειδὴ ὁ κομμουνισμὸς οὐδέποτε ἀνέστειλε τὴν διαβρωτικὴν του προσπάθειαν.

*

Μία τοιαύτη ὁμόκεντρος δρᾶσις, ὅπως τοῦτο ἐπραγματοποιήθη προσφάτως εἰς τὴν Ἐδαγγελικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γερμανίας, θὰ ἐκέντριζε τὴν ψυχὴν τῆς νεότητός μας, καὶ θ' ἀνέφλεγεν ἐν κυριολεξίᾳ τὸ Ἔθνος.

Θὰ ἐσημειοῦτο δὲ τοιοῦτοτρόπως—εἴμεθα βέβαιοι περὶ τούτου—ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς νέας ἱστορικῆς καὶ ἱεραποστολικῆς ἐξορμήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς ὁποίας ἀνυπολόγιστα θὰ ἦσαν τὰ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα.

Διότι μία πιστεύουσα καὶ Ὁρθοδοξοῦσα καὶ εὐνομουμένη Ἑλλάς, ὅχι μόνον θὰ ἠδύτχει ἐσωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ θὰ κατελάμπετο ἀπὸ οὐρανόφοιτον αἴγλην, ἀκτινοβολοῦσαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Χριστιανικὴν Ἀνατολήν. Θὰ ἐβεβαιούτο δὲ τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ κῆρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅχι μόνον ἐν μέσῳ τῶν Ἀραβοφόνων πληθυσμῶν, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω, ὅπου καὶ θὰ ἠδυνάμεθα, ἐντελῶς ἐπιδροσδέκτως, νὰ τοποθετήσωμεν τὰ περισσεύματα καὶ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ μόχθου μας.

*

Ἀλλὰ ἡ πραγματοποιήσις ἐνὸς τοιούτου δραματισμοῦ, πὸν θὰ ἐσήμαινε μίαν νέαν Πεντηκοστὴν διὰ τὸ Ἔθνος, ἀπαιτεῖ πρὸ παντὸς νὰ κατανοήσῃ ἡ παντοειδῆς Πολιτικὴ καὶ Πνευματικὴ μας Ἠγεσία τὴν ἐξόχως Ἐθνοποιὸν δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ νὰ πιστεύσουν οἱ ἐκάστοτε ἰθύνοντες, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων εἶναι τὸ σημαντικώτερον ἐξ ὅλων τῶν Ὑπουργείων μας.

ΘΕΟΛ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αριθ. { Πρωτ. 1284
Διεκπ. 358 } 'Αθήνησι τῇ 9ῃ Μαΐου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 904

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὡς γνωστὸν ὑμῖν, τὸ Βασιλικὸν Ἐθνικὸν Ἰδρυμα, ἰδρυθὲν τῇ ἐμπνεύσει τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως μὲ σκοπὸν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ βιοτικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, συμπληρῶνει ἤδη μίαν δεκαετίαν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Ἰδρύματος ὠρίσθη ὅπως ἡ ἑβδομάς ἀπὸ 26ης Μαΐου ἐ. ἔ. μέχρι 2ας Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ὁργάνωσιν ποικίλων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι τοῦ Ἰδρύματος καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, καὶ δὴ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ὅπου, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἐξεδηλώθη ἤδη ἡ δραῖσις αὐτοῦ.

Ὅθεν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἀφ' ἐνὸς μὲν μετᾶσχετε ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνεργότερον τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου πρὸς λαμπροτέραν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν δι' ἰδιαιτέρου φακέλλου ἀποστελλομένην ὑμῖν ὁμιλίαν εἰς ἀνάλογα ἀντίγραφα πρὸς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῶν ὑμετέρων Ἐπαρχιῶν, διαβιβάσχετε ἐγκαίρως εἰς τοὺς ὡς ἄνω Ἱ. Ναοὺς μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως αὕτη ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν Κυριακὴν 2αν Ἰουνίου ἐ. ἔ. μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἐδαγγελίου τῆς Θ. Λειτουργίας, πρὸς κατατοπισμὸν τῶν Χριστιανῶν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
- † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
- † Ὁ Σύρον, Τήνον κλπ. Φιλάρετος
- † Ὁ Πατρῶν Θεόκλητος
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κονουρίας Γερμανὸς
- † Ὁ Κασσανδρείας Καλλίνικος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

'Αριθ. { Πρωτ. 839
Διεκπ. 422 }

'Αθήνησι τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 906

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἴσως νὰ περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Σαλίβερος», γνωστὸς διὰ τὰς ἐκδόσεις ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἐκδίδει, ἀπὸ τινῶν ἑβδομάδων, πρωτοφανὲς εἰς ἀνήθικον ἐμφάνισιν καὶ περιεχόμενον, περιοδικὸν δεκαπενθήμερον, φέρον τὸν τίτλον «Χτυποκάρδι», τὸ ὁποῖον, καθ' ὅσον ἔχει πληροφoρίας ἡ Ἱερά Σύνοδος, γίνεται ἀνάρπαστον ὑπὸ τῆς νεότητος, καὶ δὴ τῆς μαθητιώσης τοιαύτης, ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὑπαρογραφήματος τούτου προκαλουμένη ἠθικὴ φθορὰ δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ.

Κατόπιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης διαπιστώσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἤχηθῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως συστήσητε εἰς τοὺς παρ' ὑμῖν Ἱεροκήρυκας, Ἱερεῖς, Καθηγητὰς καὶ Διδασκάλους, ἵνα παντὶ τρόπῳ ἀποτρέψωσι τὸ κοινὸν καὶ τὴν μαθητιῶσαν νεότητα ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀνηθικοῦ καὶ ὑπαροῦ περιεχομένου ὡς ἄνω ἐντύπου. Ἐννοεῖται βεβαίως οἴκοθεν, ὅτι καταλλήλως καὶ οὐχὶ θορυβωδῶς θὰ γίνῃ ἡ σχετικὴ σύστασις, ἵνα μὴ ἐπιτευχθῇ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπιζητουμένου τοιοῦτου.

Πρὸς τούτοις ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν τοπικῶν δικαστικῶν ἀρχῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον δεόν νὰ σημειωθῇ, ὅτι δὲν εἶναι μικρᾶς σημασίας.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ
- † Ὁ Δράμας Γεώργιος
- † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
- † Ὁ Σύρον, Τήνον κλπ. Φιλάρετος
- † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

Κοινοποιήσις: Τῷ ἐπὶ τῶν Θερησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Ὑπουργῷ μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως προβῇ εἰς τὰς δεούσας συστάσεις πρὸς τοὺς κ. κ. Γυμνασιάρχας καὶ Διευθυντὰς τῶν Σχολείων ἐν γένει, συνωδὰ ταῖς ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου, τὰς ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ ταύτῃ ἐκτιθεμένας.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ, ΘΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Αί Α.Μ. οί Βασιλείς, κατά τήν πρόσφατον περιόδειαν των ἀνά τήν Ἑλλάδα, ἐπεσκέφθησαν καί τήν νῆσον Σάμον, ὅπου ἐπεφυλάχθη εἰς Αὐτούς μεγαλειώδης ὑποδοχή. Κατά τήν ἐπακολουθήσασαν δὲ τελετήν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος ἀπήλυθε πρὸς τὰς Μεγαλειότητάς των τήν κάτωθι ὠραίαν καί μεστήν ὑψηλῶν ἐνοιῶν προσλαλιάν.

Μεγαλειότατοι καί εὐσεβέστατοι Βασιλεῖς,

Μία ἱερὰ συγκίνησις προκαλεῖται εἰς τήν ψυχῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὡσάντις αἱ Ὑμέτεραι Μεγαλειότητες ἐμφανίζονται ἐν μέσῳ ἡμῶν διὰ τὰ διαδηλώσουσαν τήν πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπην των καί τήν στοργικὴν των μέριμναν εἰς ὅτι ἐνδιαφέρει τήν ζωὴν των, τὰς μεγάλας ἐπιδιώξεις των, τήν εὐημερίαν των, τήν δόξαν των καί τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐκπολιτιστικῆς του πορείας εἰς τὸν κόσμον.

Εἰς οὐδένα ἄλλον λαὸν εἶναι τόσῳ συνυφασμένη ἡ ἀνωτάτη πολιτικὴ ἐξουσία μὲ τὰ ἱερὰ αἰσθήματα τῶν πολιτῶν, ὅσῳ εἶναι ἡ σεπτὴ Ὑμῶν Κορυφή πρὸς τήν ψυχὴν καί τοὺς ἱεροὺς παλμοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Δύο μεγάλοι πολιτισμοί, τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τήν λάμπριν του, εἰς τὰς πνευματικὰς του δημιουργίας καί ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικὴ ἀλήθεια συνεδουάσθησαν ἐντὸς τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ μὲν ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὡς σχῆμα, ἡ δὲ Θεανδρική προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ ὡς πνευματικὸν βάθος, ὡς πνευματικὴ Βασιλεία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ ἀναδημιουργία τῆς ζωῆς, ὁ φωτισμὸς τῆς, ἡ θέωσις τῆς, ἡ κατάργησις τοῦ κακοῦ καί τοῦ θανάτου καί ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης ὡς καθολικῆς ὠραιότητος εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὰ σχήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως, ἔγινε Ὁρθοδοξία. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν παρέμεινε μόνον εἰς τήν γραμμὴν τῆς Θεολογίας ὡς ἰδέας, μετεβλήθη εἰς βιώματα, πὸν συνεσωρεύθησαν εἰς τήν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, πὸν ἀπέβη παράδοσις πνευματικὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσαν ἔργα τέχνης, ἰδιάζουσα χριστιανικὴ νομοθεσία, ἰδρύματα φιλανθρωπίας, ἕνας λάμπων πολιτισμὸς, πὸν ἐφώτιζε μὲ κέντρον τήν Κωνσταντινούπολιν ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον.

Ἡ παράδοσις αὐτὴ συνέιχε ἐπὶ αἰῶνας τὸ Ἔθνος, ἐνέπνεε τοὺς ἀγῶνάς του, ἐδημιούργει τοὺς ἡρώας του ἐσφυρηλάτει τήν δόξαν του, τὸ μεγαλεῖον του. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀγῶνων ὑπῆρξαν οἱ Αὐτοκράτορες, οἱ Βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου. Αὐτοὶ προεκινδύνησαν διὰ τὰ προφυλάξουσαν τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ ἐλευθερία ὡς ἀνθρωπίνῃ ἀξιοπρέπεια προεβάλλετο ὡς ὑπερτάτη ἀξία καί ἡ ἐκουσία θυσία χάριν τῶν ἄλλων, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἐση-

μείωνε τὸ νόημα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Καί κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἡ αὐτὴ Ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοσις ὡς Μεγάλῃ Ἰδέᾳ συνέιχε καί ἐφώτιζε τὸ Ἔθνος καί ἔθαλπε τὰς ἐλπίδας του πρὸς ἀνάστασιν, πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ πολιτικοῦ της σχήματος, τὸ ὁποῖον ὡς ὑπέρτατον ἰδανικὸν ἐξωγοῦναι τήν πίστιν εἰς τήν ἐπανόρθωσιν τῆς Ἱστορικῆς Βασιλείας τῶν Βυζαντινῶν προγόνων.

Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἔθνους τὸ Βασιλικὸν Σας Στέμμα ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὰ ἱερὰ του αἰσθήματα καί γίνεται πηγὴ ἐμπνεύσεων καί δύναμις συνοχῆς καί ἱεραρχοποιήσεως τῆς ζωῆς καί ἀναζωογονήσεως τῶν ἱστορικῶν του παλμῶν καί ἐπιδιώξεων. Τὰ Βασιλικά Σας παραγγέλματα, τὸ Ἡγεμονικὸν Σας στοργικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τήν προικοδότησιν κορασίδων ἀπύρων οἰκογενειῶν τοῦ Ἔθνους, ἐδρίσκουν πρόθυμον ἀπήχησιν εἰς τήν ψυχὴν τοῦ λαοῦ Σας. Διότι ἕνας ἐκ τῶν χαρακτηριστῶν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι καὶ ὁ οἶκτος, πὸν συνεσωρεύθη ὡς Χριστιανικὴ ἀγάπη εἰς τήν λαϊκὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν συνείδησιν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Καί ὁ οἶκτος αὐτὸς ἐκδηλοῦται ὡς εὐγένεια, ὡς ἀρχοντικὴ καί ἀριστοκρατικὴ διάθεσις τοῦ λαοῦ Σας, τῆς ὁποίας σύμβολον καί ἐνσάρκωσις εἶναι ἡ Ἡγεμονικὴ προσωπικότης Σας, εὐσεβέστατοι Βασιλεῖς.

Καί ἡ νῆσός μας μετὰ τῆς γείτονος νῆσου Ἰκαρίας, πὸν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἑνδοξα τμήματα τῆς Βασιλείας Σας, ἀνταπεκρίθη εἰς τήν Βασιλικὴν Σας ἐπιθυμίαν πὸν θεωρεῖται ἱερὸν πρόσταγμα, καί διαδηλοῦσα τὸν πολιτισμὸν της τὸν ὁποῖον διέπλεσε τὸ καθεστῶς τῆς Ἡγεμονίας της, καρπὸς καί γέννημα τῶν ἀγῶνων τῶν Σαμίων ἡρώων τοῦ 21, ἐδέχθη παρὰ τὰς κρατούσας οικονομικὰς δυσχερείας πᾶσαν θυσίαν, ἵνα διατρανώσῃ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν της πρὸς τοὺς σεπτοὺς καί ἡγαπημένους ἡμῶν Βασιλεῖς, τοὺς μόνους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς Βασιλεῖς εἰς τὸν κόσμον.

Μὲ τὸ κῦρος, τὸ ὁποῖον ὡς Ἑλλην ὀρθόδοξος Ἱεράρχης ἀντιῶ ἀπὸ τὰ ἱερὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν γενεῶν ὅλων τῶν αἰῶνων, ἐπικαλοῦμαι τήν Θεῖαν εὐλογίαν ἐπὶ τὰς σεπτὰς Κορυφὰς Ὑμῶν καί εἰδοῦμαι μετὰ τοῦ ἐμπιστευθέντος μοι ποιμνίου, ὅπως ὁ Κύριος διαφυλάτῃ καί τὸν λαοφιλῆ Βασιλέα ἡμῶν ἀκλόνητον εἰς τήν ζωὴν καί τήν πολύτιμον ὕγιαν τῆς σεπτῆς Βασιλίσσης ἀπαρασάλευτον, τῆς ἡγαπημένης Βασιλίσσης τῆς ἀκτινοβολούσης τήν μητρικὴν της στοργὴν ὅπουδήποτε ἡ λαϊκὴ ψυχὴ ὑφίσταται θλίψεις καί δοκιμασίας, ὅπως ἀκόμη ἀνογόνῃ εἰς ἠθικὸν μεγαλεῖον τὸν Βασιλικὸν Ὑμῶν Οἶκον, ἵνα εἰς γενεὰς γενεῶν κραταιοῦται καί δοξάζεται τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος ἐν μέσῳ τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης
† Ὁ Σάμον καί Ἰκαρίας Εἰρηναῖος

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

Α'

Ὁ Χριστιανισμὸς ὑπῆρξεν ἔκρηξις ἀνεκφράστου χαρᾶς. Διότι ὁ Θεὸς μᾶς ὠμίλησεν ἐν αὐτῷ. — Ὁ Θεὸς ἐπανέλαβε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸν διάλογον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει κατὰ τὴν στιγμήν τῆς δημιουργίας. «Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ» (Ἐβρ. 1,1-2).

Αὐτὸ τὸ γεγονός ὑπῆρξε τὸ μέγα θαῦμα τῆς ιστορίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὑπῆρξεν ἡ Καινὴ Κτίσις. Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν τρέμει καὶ δὲν αἰσθάνεται ρίγος μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης δὲν εἶναι Χριστιανός. Ἴδου τὸ βασικὸν γεγονός τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. 7,5.). Ἴδου τὸ περιεχόμενον τῆς καλῆς ἀγγελίας. Ἡ διὰ τὴν διατυπωθῆ τὸ μήνυμα τοῦτο κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Παύλου «δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλλήσι. Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν» (Ρωμ. 1,16-17).

Λόγος τοῦ Θεοῦ, δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κατὰ βάθος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτῷ, ἡ φιλόανθρωπος ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, σημειωμένη ἐκ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς. Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ἐπεμβάσεως ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἐξαφανίζεται. Ὁ νέος γεννᾶται. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀνανεοῦται τῷ πνεύματι τοῦ νοῦς αὐτοῦ, δημιουργηθεὶς κατὰ Θεὸν ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας. (Ἐφεσ. 4,23).

Ἡ χαρὰ τῆς πρώτης δημιουργίας εἶναι μηδὲν ἐνώπιον τῆς μεγάλης αὐτῆς χαρᾶς τῆς καινῆς κτίσεως, τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς. Αὐτὴν τὴν νέαν ζωὴν, τὴν χαρὰν, τὴν καινὴν κτίσιν, τὴν ἀνύψωσιν ἐπὶ ἐνὸς ἀνωτέρου πεδίου, ἐνθα ὁ Θεὸς μᾶς γνωστοποιεῖ διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ τὰ ὀριστικὰ μυστικά Του, ὀνομάζομεν «χάριν».

Τὸ μέγα ρεῦμα τῆς ὑπερφυσικῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χάρις μᾶς εἰσάγει, ἤρχισε, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ. Διότι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Κύριος ἐγκατεστάθη ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἀγιωσύνης (Ρωμ. 1,4).

Ὅθεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου σημειώνει τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἑναρξιν τῆς καινῆς κτίσεως, τοῦ

νέου κόσμου. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη οὐχὶ ὡς ἰδιώτης, καθ' ὃν τρόπον ἀνεστήθησαν οἱ νεκροὶ τῶν θαυμάτων τῆς Παλαιᾶς ἢ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι ὁ πρῶτος ἀναστὰς μιᾶς νέας σειρᾶς. Διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του ἤρχισε ἡ νέα περίοδος τῆς γενικῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἐν αὐτῇ ὁ Θεὸς ἐξεδήλωσε συγχρόνως τὴν ἰσχύν του καὶ τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ. «Ὅλοι οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθῶν συναρπαζόμενοι διὰ τῆς δυνάμεως αὐτῆς ταύτης τῆς πρώτης ἀναστάσεως.

Ἴδου ἡ μελλοντικὴ ἀνάπτυξις τῆς Θεολογίας τοῦ Παύλου. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐνέργεια καὶ ἀποτελεσματικότης τῆς πρώτης ταύτης ἀναστάσεως, ὥστε, δὲν εἴμεθα μόνον βέβαιοι διὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀνάστασιν. Δὲν εἴμεθα μόνον ἄνθρωποι προωρισμένοι διὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ οἴτινες δικαιωματικῶς θ' ἀναστηθῶμεν. Διὰ τῆς ἐξαρτήσεως ἡμῶν ἐκ τοῦ Χριστοῦ, εὐρισκόμεθα ἀπὸ τώρα ἐντὸς τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου τῆς ἀναστάσεώς του καὶ ἀπὸ τώρα αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐφ' ἡμῶν τὴν ἐνέργειάν της. Εἴμεθα ἤδη «οἱ ἀναστάντες» μιᾶς νέας ἀφάτου ζωῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἰδία ζωὴ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, παροῦσα ἐν ἡμῖν. Φαινομενικῶς ζῶμεν τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι ζῶμεν, ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου πεδίου, τὴν ζωὴν τῶν ἀναστάντων. «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Γαλ. 2,20).

Ζωὴ ἀναστάντων, πραγματικὴ ἀλλὰ ἀθέατος ἀκόμη, τοιαύτη εἶναι ἡ χάρις ἐν ἡμῖν. Μετέτρεψε τὴν ὑπαρξίν μας μέχρι τῶν μυχιῶν αὐτῆς, εἰς σημεῖον ὥστε τὸ ἐγὼ μας, ὡς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου — συμφώνως πρὸς τὸ χωρίον αὐτὸ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς του, τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω παρεθέσαμεν—προέρχεται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ τὸ δελεάζει, καὶ ὅλαι αἱ πράξεις ἡμῶν προέρχονται ἢ ὄφειλον νὰ προέρχωνται ἐκ τοῦ ὑπερφυσικοῦ τούτου βάθους καὶ συνειδητῶς πρὸς αὐτὸ νὰ προσαρμόζονται. «Εἰ οὖν συνηγήθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὐ ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθημένος. Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολοσ. 3,1-2).

Ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἔχει, λοιπόν, τὴν πηγὴν τοῦ ὁ ποταμὸς τῆς νέας ζωῆς, τῆς καινῆς κτίσεως. Βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις ἄνευ θανάτου. Ὁ Χριστὸς «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν» (Ρωμ. 4,25). Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὸν Ἀπόστολον ἡ ρίζα, τὸ προοίμιον τῆς χάριτος, τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐν τῷ βαπτίσματι ἀναγέννησις του, ἥτις συμβολίζει τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. «Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ἀ ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου» (Τίτ. 3,5).

Αυτή ἡ ἀναγέννησις εἶναι μία ἀνάστασις. Τὸ βάπτισμα ἔχει ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτίας καὶ τὴν ζωὴν ἐν Χριστῷ. «Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν· εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ» (Ρωμ. 6, 3-7).

Ἀποθνήσκειν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ σημαίνει τοῦτο, χωρισμὸν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἀπολύτρωσιν ἐκ τῆς ἐνοχῆς τῆς ἀμαρτίας, ἀπολύτρωσιν ἐκ τῆς τυραννίας τῆς καὶ εἴσοδον, ἐν τῷ μέτρῳ, εἰς τὸ νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς τὰς προσβολὰς τῆς. Τὸ βάπτισμα ἀπελευθερώνει τελείως κάθε τι ποῦ εἶναι ἀμαρτία. «Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ρωμ. 8, 1). Χθὲς ἠδυνάμεθα νὰ εἴμεθα εἰδωλολάτραι, ἀσελεγεῖς, κλέπται, κακολόγοι, βλάσφημοι. Σήμερον ὅμως ἀπελούσθημεν, ἠγιασθημεν, ἐδικαιώθημεν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. 6, 11).

Ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τῆς ἀμαρτίας δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα πράξεων ἢ ἠθικῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῶν ὁποίων ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ διώρθωνε τὰ ἐλαττώματα, τὰς κακίας του καὶ θὰ ἐγίνετο κύριος τῶν παθῶν του. Ἄλλ' εἶναι τὸ ἄμεσον καὶ ἀκαριαῖον ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τούτου τοῦ βαπτίσματος, δεδομένου ὅτι τοῦτο συμβολίζει τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμβάνει μίαν ἠθικὴν ἀποτελεσματικότητα εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοὺς Χριστιανούς μετόχους εἰς τοὺς σωτηριώδεις καρπούς τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐνδυθῶμεν τὸν Χριστόν: «Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῳ. Πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλατ. 3, 27-28). — Διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐνδύομεθα τὸν Χριστόν. Ἐνδύομενοι δὲ τὸν Χριστόν γινόμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἐνδύομενοι τὸν Χριστόν, δὲν ἀνήκομεν παρὰ εἰς αὐτόν. Διὰ τὸ κρατηθῆ ὁ συλλογισμὸς τοῦ Παύλου, πρέπει μόνον ὁ Χριστός, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔχομεν βαπτισθῆ καὶ τὸν ὁποῖον ἐνδύομεθα ὡς ἓνα σχῆμα, τὸ ὁποῖον συνεχῶς μᾶς περιβάλλει εἰς τὴν ζωὴν μας, νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς ἐνώνη.

Ἡ νέα ζωὴ ἢ ληφθεῖσα ἐν τῷ βαπτίσματι, συνίσταται εἰς μίαν ἐπίδρασιν πραγματικὴν καὶ ὑπερφυσικὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς τῆς Χριστιανικῆς ψυχῆς. Αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις προκύπτει πολὺ καλῶς ἐκ τῶν κειμένων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας

καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς, ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενηθῶμεν κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου» (Τίτ. 3, 5-7).

Ὅθεν τὸ βάπτισμα εἶναι ἐν λουτροῦ ἀναμορφώσεως, ἀναγεννήσεως, καὶ ἀνανεώσεως, ἐν λουτροῦ ὅπερ ἐξαγνίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἅλας τὰς ἀμαρτίας τοῦ παρελθόντος. Εἶναι λουτρον ἀναγεννήσεως, διότι τοῦτο εἶναι μία δευτέρα γέννησις δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, ἣτις μᾶς καθιστᾷ τέκνα τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἡ πρώτη μᾶς εἶχεν καταστήσει τέκνα τῆς ὀργῆς. Εἶναι ἐπίσης λουτρον ἀνανεώσεως, διότι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ δημιουργοῦ Πνεύματος, ὡς νεόφυτοι ἐκδυόμεθα, ἀποβάλλομεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἐνδύομεθα τὸν νέον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀλόκληρον τὸ εἶναι μας μεταμορφώνεται. Τὸ βάπτισμα εἶναι ἐπίσης τὸ δῶρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς ψυχῆς, εἶναι σφραγὶς καὶ ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας μας. «Ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ, ὅς ἐστιν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ» (Ἐφεσ. 1, 13-14). — «ὁ δὲ βεβαίων ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (Β' Κορινθ. 1, 21).

Αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀναμόρφωσις καθίσταται ἐπικαιρος καὶ ἐκδηλοῦται εἰς μίαν ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν, τοὔτεστιν εἰς ἀσκησιν τῶν καλῶν καὶ σωτηριῶν ἔργων. Ὁ βαπτισθεὶς εἶναι πλέον νέον δημιουργημα, «εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ τίσις» (Β' Κορινθ. 5, 17). Εἶναι μία ὑπαρξὶς προωρισμένη εἰς νέας ἐπιχειρήσεις, εἰς νέα ἔργα καὶ ἐνεργείας—αὐτοῦ γὰρ ἔσμεν ποιήματα κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεός ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν». (Ἐφεσ. 2, 10).

Τὸ στοιχεῖον αὐτῆς τῆς νέας δράσεως εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στοιχεῖον δι-αρκειάς, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν Χριστιανὸν ἱκανὸν νὰ εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν οἰκεῖ; εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἳτινές ἐστε ὑμεῖς» (Α' Κορινθ. 3, 16-17). «Οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;» (Α' Κορινθ. 6, 19). Ἡ ἐπίδρασις αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐπίσης μία ἀένας πηγὴ δράσεως. Τὸ Πνεῦμα μᾶς μεταμορφώνει βαθμιαίως εἰς εἰκόνα τοῦ δοξα-σθέντος Κυρίου (ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένοι προσώπῳ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» (Β' Κορινθ. 3, 18).

† Ὁ Ρηγίου ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΣ ΒΙΟΣ⁽¹⁾

Ἐν γενικῶς ἡ Ὀρθοσκεία εἶναι τὸ βᾶθρον καὶ τὸ θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεμελιούται τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἠθικοῦ βίου, — ὡς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», ἐν τῷ ὁποίῳ ὠμίλησαμεν περὶ τῆς οὐτοπίας τῆς «ἄνευ Θεοῦ Ἠθικῆς» —, πολὺ περισσότερον ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἀπόλυτος Ὀρθοσκεία, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν θεμέλιον τῆς ἠθικῆς ζωῆς.

Ἐν πρώτοις ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ δὲν εἶναι τι βεβημένον, ἐξαρτώμενον ἐκ τῶν τοπικῶν ἢ χρονικῶν συνθηκῶν, ἀλλ' ἔχει αἰώνιον καὶ καθολικὸν χαρακτῆρα, καθ' ὅτι ἀναποκρίνεται εἰς τὰ ἠθικὰ αἰτήματα πάσης τάξεως ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως τόπου ἢ χρόνου ἢ φυλῆς· δὲν εἶναι ἠθικὴ μόνον τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἐκλεκτῶν πνευματῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀγραμμάτου ὄχλου. Οἱ χριστιανικοὶ ἠθικοὶ κανόνες ἴστανται ὑπεράνω τοῦ χρόνου, τῶν περιστάσεων καὶ τῶν κλιματολογικῶν, κοινωνικῶν καὶ ψυχολογικῶν παραγόντων· δι' αὐτὸ δεικνύουν τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν ὑπὸ πᾶσαν ἀτμόσφαιραν, εἶναι κατὰλληλοι διὰ πᾶσαν ἡλικίαν, εὐδοκιμοῦν εἰς πᾶσαν ἱστορικὴν περίοδον, προάγονται εἰς πᾶν πολίτευμα, καρποφοροῦν εἰς οἷονδῆποτε περιβάλλον².

Ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ ἐπειτα κέντηται μοναδικῶν καὶ ἀπαράμιλλον ἀριετιότητα. Βεβαίως εἰς διάφορα ἐξωχριστιανικὰ θρησκευτικὰ ἢ φιλοσοφικὰ συστήματα εὐρίσκομεν σπέρματα ἠθικῶν ἀληθειῶν, καθ' ὅσον «ἔθνη, τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ» καὶ «ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτῶν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν» (Ρωμ. β' 14-15)· ἀλλ' ὁμως αἱ ἀκτίνες αὐταὶ τῆς ἀληθείας δὲν δύνανται νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὸν ἐν Χριστῷ λάμπαντα Ἥλιον. Αἱ ἠθικαὶ αὐταὶ διδασκαλίαι εἶναι μεμονωμέναι καὶ νεοθευμέναι, ἀνάμικτοι μετὰ πλήθους πλανῶν, σκωριῶν καὶ ὑλῶν εὐτελεστάτων καὶ ὁμοιάζον πρὸς ψήγματα χρυσοῦ καὶ πολυτίμους μαργαρίτας, εὐρίσκομένους ἐντὸς βορβορωδῶν καὶ τελματωδῶν ἐκτάσεων³. Ἐν ἐξετάσωμεν τὰ συμφραζόμενα καὶ τὰς συναρτήσεις τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῶν θύραθεν θρησκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων, θὰ πεισθῶμεν, ὅτι αἱ διδασκαλίαι αὐταὶ ἀπερικλυοῦνται ὑπὸ τέλματος μωριῶν, παιδαριότητων, κοινογαμιῶν, γελοιοτήτων, αἰσχροτήτων, ἀθεμιτοσυργιῶν, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἀγνοίας

τοῦ πνευματικοῦ κόσμου»⁴. Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀξία ἠθικοῦ τινος παραγγέλματος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν τοῦτο κατέχει ἐν τῇ ὀργανικῇ ὁλότητι τῶν ἄλλων ἠθικῶν παραγγελμάτων καὶ ἐν τῷ συστήματι τῆς σκέψεως, μεθ' οὗ εἶναι ἠνωμένον. Τὸ πλήρες, ἀνόθευτον καὶ μὴ χρῆζον συμπληρώσεως σύστημα τῶν ἠθικῶν ἀληθειῶν ἀπεκαλύφθη μόνον ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ⁵, διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ ὁποίου ἱκανοποιοῦνται πάντα τὰ ἠθικὰ αἰτήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ῥυθμίζονται καὶ αἱ πλέον λεπτεπίλεπτοι πτυχαὶ καὶ λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς. Ὅθεν ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ εἶναι κατὰ πάντα πλήρης, ἀρτία καὶ ὠλοκληρωμένη.

Τὸ ἀσύγκριτον μεγαλεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς διαλάμπει καὶ εἰς τὸ ὅτι αὕτη δὲν περιορίζεται εἰς μίαν θεωρητικὴν καὶ ἀφηρημένην ἠθικὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ ζῶν πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις καὶ ὡς ἄνθρωπος πανασπίλως ἐνεσάρκωσεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἠθικὴν ἰδέαν καὶ ἐξεπλήρωσε πληρέστατα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ⁶. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς ἀγιότητος, τὸ παντέλειον πρότυπον, «ὁ Ἅγιος, ὁ Ἄναμάρτητος, αὕτη ἡ «Ἀυτοαρετή», ὁ «τύπος» καὶ τὸ «ἀρχέτυπον» τοῦ ἠθικοῦ βίου, ὁ ἰδεώδης «ὑπογραμμὸς» τῆς ταπεινώσεως, τῆς πραότητός, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγάπης⁷. Παρὰ τῷ Ἰησοῦ «τὰ πάντα συνδέονται ἀρμονικώτατα, ἄνευ ἀκρότητος καὶ ἄνευ παραφρονίας» εἰς τρόπον, ὥστε «καρποφωρτέρᾳ οὐδέποτε παρήλασε ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου»⁸. Οὕτως ὁ Ἰησοῦς, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ εἶναι τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. γ', 12) καὶ ἡ «Ὁδὸς» (Ἰωάν. ιδ', 6). Ὅθεν οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουσιν νὰ μιμῶνται τὸ τελειότατον καὶ καθολικώτατον αὐτὸ Ἀρχέτυπον τοῦ ἠθικοῦ βίου, «ἐπακολουθοῦντες τοῖς ἔχνεσι» τοῦ Χριστοῦ (Α' Πέτρ. β', 21), μεταμορφούμενοι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦ αὐτῶν (Ρωμ. ιδ', 2)· ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι καὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν μεταμορφούμενοι (Β' Κορ. γ', 18)· τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἐνδύμενοι (Ρωμ. ιγ', 14)·

4. Κ. Καλλινίκου, Ἐνθ' ἄνωτ.

5. C. A. Row, A manual of Christian Evidences, ἐκδ. ιη', London 1910, σελ. 96 (II. Τρεμπέλα, Ἐνθ' ἄνωτ.).

6. Περισσότερα σχετικῶς ἰδὲ ἐν II. Τρεμπέλα, Ἡ ἠθικὴ τελειότης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Ἀθήναι 1930.

7. Γρ. Παπαμιχαήλ, Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον³, Ἀθήναι 1937, σελ. 98-100. II. Τρεμπέλα, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 248. Κ. Καλλινίκου, Τὰ θεμέλια τῆς πίστεως, σελ. 133-134. Εὐθ. Θεοδώρου, Χριστιανικὴ Κοσμοθεωρία, Ἀθήναι 1949, σελ. 186 κ. ἐξ.

8. Κ. Καλλινίκου, Πρακτικαὶ ὁμιλίαι..., σελ.

1. Εὐαγγέλιον Θεοδώρου, Χριστιανικὸς Ἀνθρωπισμός, Ἀθήναι 1951, σελ. 153 ἐξ.

2. Κ. Καλλινίκου, Πρακτικαὶ Ὅμιλοι εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια², Ἀθήναι 1930, σελ. 322.

3. II. Τρεμπέλα, Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ², Ἀθήναι 1940, σελ. 225. Κ. Καλλινίκου, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 320.

τόν νοῦν τοῦ Χριστοῦ ἔχοντες (Α' Κορ. β' 16)· τὰ τοῦ Χριστοῦ φρονούντες καὶ πράττοντες⁹. «Καθὼς οἱ ἔρασαται τῆς τέχνης, εἰκόνα ἢ ἄγαλμα προτιθέμενοι νὰ καλλιτεχνήσουν, δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰς ἐμπνεύσεις των, ἀλλὰ τὰ ἐν τοῖς μουσείοις ἀποτεθησαυρισμένα ἀριστοτεχνήματα ἐπισκεπτόμενοι, αὐτὰ μελετοῦν ἐπισταμένως, αὐτὰ διὰ σμίλης ἢ χρωστήρος ἀντιγράφουν ἐπιμελῶς ὡς ἔργα τῶν μεγάλων τεχνιτῶν τῆς ὑψηλῆς, οὕτω καὶ ἡμεῖς, προκειμένου τὸ κάλλιστον ἄγαλμα τῆς ἀρετῆς νὰ φιλοτεχνήσωμεν», δεόν νὰ ἀτενίζωμεν πρὸς τὸν Αἰώνιον ἡμῶν Ὑπογραμμόν, νὰ μιμώμεθα Αὐτὸν καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ¹⁰. «Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοίτητα χωρὶς ἁμαρτίας» ('Εβρ. δ', 15).

Ἡ χριστιανικὴ ἔπειτα Ἠθικὴ ἔχει μοναδικὸν καὶ ἀνυπερβλήτον δυνάμιμον, καθ' ὅτι δημιουργεῖ ἐν πανίσχυρον σύμπλεγμα κινήτρων καὶ ἐλατηρίων, ἐπιδρῶντων ἐπὶ πάσας τὰς ψυχικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατευθύνοντων ταύτας πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ἡ χριστιανικὴ Ἠθικὴ εἶναι ἀπηλλαγμένη τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν τῆς ἀνευ Θεοῦ Ἠθικῆς, ἥτις εἶναι ἀναιμική, ἀνίσχυρος νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ κινήτοποίησῃ τὴν ἠθικὴν βούλησιν.

Οἱ ἠθικοὶ κανόνες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχουν θεῖον κῦρος, διότι ταυτίζονται πρὸς τὴν ἔκφρασιν τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Χριστιανῶν δημιουργούμενον τελειότατον θρησκευτικὸν βίωμα εἶναι τὸ φυτώριον τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμικων κινήτρων καὶ ἐλατηρίων τῆς ἠθικῆς βουλήσεως. Ἐπὶ πλεόν ἡ ἠθικὴ βούλησις τῶν Χριστιανῶν γίνεται πανίσχυρος διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῆς μετὰ τῆς Θείας Χάριτος, ἥτις παρέχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως, ὡς λέγει ὁ F. Förster, τὸ ὑπερφυσικὸν ἔρχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φυσικοῦ. Ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς ὑπερφυσικῆς ζωῆς τῆς Χάριτος αἱ ἀνθρώπιναι βουλευτικαὶ δυνάμεις γίνονται γιγάντειοι καὶ παρουσιάζουν τὴν μεγίστην αὐτῶν ἀπόδοσιν¹¹. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξυψοῖ μόνον ἐκάστην ἐπὶ μέρους ἀρετὴν, ἀλλ' ὑποβοηθεῖ τὴν παμμερῆ καὶ ἀρμονικὴν συνανάπτυξιν τῶν ἀξιολογικῶν ῥοπῶν τῆς ψυχῆς καὶ παρέχει τὴν ἐνωτικὴν ἐκείνην δυνάμιν, ἥτις θὰ μορφώσῃ τὸν χαρακτῆρα. «Ἡ ἐνότης αὐτῆ καὶ ἡ ὀλοκλήρωσις ἐν τῇ ἀγωγῇ εἶναι τὸ θεῖον πῦρ, ὅπερ κατέρχεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ συγκολλᾷ πάντα τὰ δισετῶτα... Ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀφύπνισις τῆς κεντρικῆς βουλήσεως... Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀκρόπολις τῆς πνευματικῆς προσωπικό-

τητος ἔναντι τῶν ἀπροσώπων δυνάμεων τῆς ζωῆς¹². Ἡ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ ἀκριβῶς ἔχει πάσας τὰς προϋποθέσεις πρὸς τελείαν καὶ ὀλοκληρωμένην ἀνάπτυξιν τῆς ἠθικῆς βουλήσεως, διότι ἔχει σαφῆ σκοπὸν, κατεύθυνσιν καὶ αὐθεντίαν.

Ὁ θεῖος δυναμισμὸς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν θαυμάσιων καὶ ὑπερφυῶν καρπῶν αὐτῆς. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννησις πλείστων ἀνθρώπων· τὰ θαύματα τῶν θρησκευτικῶν «ἐπιστροφῶν» ἢ διὰ τῆς μετανοίας πλήρης καὶ ὀλοκληρωτικῆς ἀνακαινίσεως καὶ ἀλλαγῆς τῆς ζωῆς πρῶτον ἀσώτων υἱῶν καὶ θυγατέρων· ἡ ἥρωικὴ ἀπόφασις αὐτῶν πρὸς ἀπάρνησιν τοῦ «παλαίου ἀνθρώπου» καὶ τῶν θελημάτων τῆς σαρκὸς ἢ ἀπαιτουμένη πολλὰκις αὐταπάτησις καὶ αὐτοθυσία πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν κανόνων—πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν, ὅτι διὰ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ', 9). Οἱ πνευματικοὶ πατέρες καὶ ἐξομολόγοι παρίστανται καθημερινῶς μάρτυρες τοῦ ἀνακαινιστικοῦ δυναμισμοῦ τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους, ὅπερ ἀναπτύσσεται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς Χάριτος. Δι' αὐτοῦ ἄσωτοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐξάγονται ἐκ τοῦ βορβόρου τῆς ἀκολασίας καὶ ζοῦν ἠθικὸν βίον· μέθυσοι ἐγκαταλείπουν τὴν ὄδον τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ μεταβάλλονται εἰς συνετοὺς οἰκογενειάρχας, κήρυκας τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης· ἐγκληματῆται γίνονται πρότυπα τιμίας καὶ ἠθικῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ Ἱστορία τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἀποδεικνύει, ὅτι μόνον ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ δημιουργεῖ τοὺς ἀληθεῖς κοινωνικοὺς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι θυσιάζουν τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ἀνάπαυσιν αὐτῶν καὶ πολλάκις ἀποθνήσκουν ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Μόνον ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ θαυμασίον κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας¹³ ἢ τοῦ Μ. Βασιλείου¹⁴ ἢ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου¹⁵ ἢ τῆς Ἀγίας Ὀλυμπιάδος¹⁶ ἢ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος¹⁷. Ὡς ἐλέχθη προσφυῶς, με «κοσμικοὺς ἀνθρώπους» δὲν γίνονται «ἥρωικὰ ἔργα»¹⁸.

12. F. Förster, Religion und Charakterbildung (B. Ἐρᾶστου, Γύρω ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς Παιδαγωγικῆς, Περ. α' Ἀκτίνες», ἔτ. 1947, σελ. 23-24).

13. Ἐδαγγ. Θεοδώρου, Ἱστορία τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ², Ἀθῆναι 1956, σελ. 135 ἐξ.

14. Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 224-228.

15. Αὐτόθι, σελ. 228-230.

16. Ἐδαγγ. Θεοδώρου, Ἠρωίδες τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, Ἀθῆναι 1949, σελ. 62-79.

17. Ἐδαγγ. Θεοδώρου, Ἱστορία τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, σελ. 231-232.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, δ. Θ.
Καθηγητῆς τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν

9. Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 13-14.

10. Αὐτόθι, σελ. 14.

11. Πρβλ. Matthias Jos. Scheeben, Natur und Gnade, σελ. 5 ἐξ., 76 ἐξ., 101, 156, 175, 179 ἐξ. Τοῦ αὐτοῦ, Die Herrlichkeiten der göttlichen Gnade, σ. 40, 140 ἐξ., 193 ἐξ. κλπ.

ΤΟ ΥΛΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΙ

Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ βλέπει τις ὀρισμένως εὐεργετικὰς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκδηλώσεις τοῦ Πνεύματος νὰ διέρχονται, ὡσεὶ τοῦτο νὰ ἦτο ἀπαραίτητον, διὰ τινος διαδικασίας ὑλικῶν προϋποθέσεων. Οὕτως ὁ Κύριος «ἐγὼ δύναμιν ἐξελοῦσαν ἐξ αὐτοῦ» μόνον ἀφοῦ ἡ αἰμορροῦσα γυνὴ ἤψατο αὐτοῦ. Ἐθεράπευσεν ἐξ ἄλλου τὸν τυφλὸν οὐχὶ δι' ἀπ' εὐθείας λόγου, ὡς συνέβη εἰς ἄλλα θαύματα ἰάσεων, ἀλλὰ προηγηθείσης καθαρῶς ὑλικῆς πράξεως· ὁ Ἰησοῦς ἔπτυσε χαμαί, ἐποίησε πηλὸν διὰ τῶν δακτύλων αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ πηλοῦ τούτου ἔχρισε κατόπιν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, παραλλήλως, ἀφηγοῦνται ὅτι «δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχοῦσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου, ὡστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεισθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν καὶ νόσους».

Τὰ παραδείγματα ταῦτα ἀρκοῦν ὡς ὑπόμνησις ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις ἡ θεία οἰκονομία φαίνεται θεωροῦσα χρήσιμον καὶ οἰονεὶ ἐν τῇ τάξει τῶν φανερώσεων τῆς πνευματικῆς δυνάμεως ἀνηκούσας τὰς παρομοίας ὑλικὰς προϋποθέσεις. Τὰ ὑλικά μέσα ἐμφανίζονται ἐνταῦθα ὡς οὐσιώδη συμπληρώματα, ὡσεὶ νὰ μὴ ἴσκει κατὰ τὰς περιπτώσεις αὐτὰς μόνη ἡ πίστις τῶν εὐεργετουμένων ἢ ἡ ἰσχὺς τοῦ Πνεύματος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀντλοῦσα κατὰ πάσας τὰς ἐκφάνσεις αὐτῆς ἐκ τῶν δεδομένων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ μὴ ἀποκλίνουσα τούτων, διατηρεῖ ἐν τῇ παραδόσει αὐτῆς καὶ τὸ ἀνωτέρω σημειωθὲν φαινόμενον. Ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης δὲν εἶναι διεσταλμένη τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου, τοῦτο δὲ συνιστᾷ μίαν τῶν θεμελιῶν πραγματικότητων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτεινομένην πολὺ πέραν τῆς σημασίας τῶν ὧν ἐμνημονεύσαμεν περιστατικῶν, ἅτινα ἐλήφθησαν ἀπλῶς ὡς ἀφετηρία.

Ἐάν τις μονομερῶς ἐρμηνεύσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἐνθα δαφυλῶς ἐξαίρεται καὶ τονίζεται ἡ πνευματικὴ οὐσία τῆς ἀληθοῦς θρησκείας κατ' ἀντιπερισπασμὸν πρὸς τὸ καταπνίγον τὴν οὐσίαν ταύτην φαρισαϊκὸν γράμμα, τὸ ἀναδεικνύον τὸν τύπον καὶ τὴν ὑλικὴν διαδικασίαν, ἐμπίπτει εἰς τὴν πλάνην, ὅτι ἡ πίστις μόνη εἶναι τὸ ἅπαν του Χριστιανισμοῦ, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην προσφυγῆς εἰς ὑλικά μέσα. Ἡ Γραφή, ὅμως, τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς ἐπικαλοῦνται οἱ τὰ τοιαῦτα φρονούντες, ἴσταται ἐναντία αὐτοῖς.

Τὸ κατὰ βᾶσιν σφάλμα, ἐξ οὗ ἡ τοιαύτη πλάνη, ἡ σχετικὴ πρὸς ἓνα ἀπληθευρωμένον ἀπὸ τῶν «τύπων» ἢ καθαρῶς πνευματικὸν Χριστιανισμόν, εἶναι ὁ ἀντιαγιογραφικὸς διαχωρισμὸς καὶ διαστολὴ μεταξὺ ψυχῆς καὶ σώματος, ὅπερ δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ἀλλ' εἶναι προἶον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

Κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἤλ-

θεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα σώσῃ τὸν ὅλον ἄνθρωπον, κατὰ τε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. («Ἐσαρκώθη», ἵνα ἁγιασθῇ καὶ ζωοποιήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ τὸ σῶμα. Οὕτως, ὡς διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ σώματα ἡμῶν, διαλυόμενα πρὸς καιρὸν διὰ τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ἀφθαρτοποιοῦνται «ἀλλασσόμενα» ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει, τῇ μελλούσῃ νὰ συμβῇ κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, οὕτω δὲ πρόκειται νὰ παραμείνωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Τὰ σώματα ταῦτα θὰ εἶναι ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς κτίσεως, ὡς οὗτοι ἔχουσι διαμορφωθῆ, τό γε νῦν, συνεπέα τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, θὰ εἶναι δηλονότι πνευματικὰ καὶ ἔνδοξα, ὡς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου, ὁ ὁποῖος διῆλθε «τῶν θυρῶν κελεισμένων».

Ὁ Παῦλος, ἐξόχως συμπληρῶν τὴν ἐν λόγῳ θεμέλιον ἀλήθειαν, γράφει ὅτι καὶ ἡ ὑπόλοιπος ὑλικὴ κτίσις «συστενάζει καὶ συνωδίνει» ἡμῖν, ἀναμένουσα καὶ αὐτὴ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς κατάρας τῆς πτώσεως. Ὁ Υἱὸς, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὸν ὅλον ἄνθρωπον καὶ τὴν κτίσιν σύμπασαν εἰς τὸ καθεστῶς τοῦ Πνεύματος.

Δὲν εἶναι, ὅθεν, οὐδαμῶς ἀντινομία καὶ οὐδόλωσ συνιστᾷ σκάνδαλον τὸ παρατηρούμενον ἐν τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας φαινόμενον τῆς χρησιμοποίησεως ὑλικῶν μέσων ἐν τῷ ἁγιαστικῷ ἔργῳ, πρὸς δὲ καὶ ὁ ἁγιασμὸς τῶν διαφόρων στοιχείων τῆς κτίσεως. Τὸ φαινόμενον τοῦτο περικλείει ἤδη, παρὰ τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἀληθείας, ἢ τυξίς τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Βεβαίως, διὰ τῶν ὧν εἶπομεν ἀνωτέρω, δὲν ὑπονοεῖται ὅτι παύεται ἔχων πρωταρχικὴν καὶ ἀπόλυτον σημασίαν ὁ παράγων τῆς πίστεως καὶ ἐν γένει τὸ πνευματικὸν δυναμικὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ Κύριος, πυκνότερα καὶ τρανῶ τῷ τρόπῳ ἐξαίρει καὶ παρουσιάζει τὸν παράγοντα τοῦτον, ὡς τι, οὐ ἄνευ ἢ παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπενεργεῖ. Οὐδὲ ἐλλείπουν αἱ περιπτώσεις θαυμάτων, καθ' ἃς ἡμίφθη ἡ τοιαύτη πίστις παραχοῆμα καὶ ἄνευ τῆς μεσολαβῆσεως ὑλικῶν προϋποθέσεων. Χαρακτηριστικώτατον παράδειγμα πρόκειται ἡ ἴασις τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου, ὁ ὁποῖος, φωτεινὸν πρότυπον πίστεως ἰσχυρᾶς, ἤτησε «Κύριε... μόνον εἶπέ λόγῳ καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου», ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπραγματοποίησε τὴν αἴτησιν μὴ μεταβάς εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ὁ ἀσθενὴς ἔκειτο.

Ἡ ἰσχυρὰ πίστις εἶναι ὅθεν τὸ «ἐν οὐ ἔστι χρεία» πρὸς ἐφέλκυσιν τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως. Εἶναι, ὅμως, φυσικὸν ἢ πίστις αὐτὴ νὰ ἐκφράζεται καὶ δι' ὑλικῶν τρόπων, ἐξ ἴσου δὲ ἐπόμμενον εἶναι καὶ ἡ ἀπόκρισις τοῦ Θεοῦ νὰ δίδηται ἀναλόγως.

Εἰκὼν τις ἢ ἄλλο ἡγιασμένον τμήμα ὕλης, ἐνέχον τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἐπὶ παραδείγματι φυλακτόν τι ἢ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἁγιασμοῦ, ὡσαύτως αἱ λειτουργικαὶ κινήσεις καὶ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

"Ας προσεξόμεν την νεολαίαν.

Αί δημοσιευθεῖσαι ἐσχάτως εἰς τὰς ἐφημερίδας στατιστικαὶ περὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς Ἀμερικανικῆς νεολαίας, δέον νὰ ἐμβάλουν εἰς σοβαρὰς σκέψεις πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας τῆς πατρίδος μας. Συμφώνως πρὸς τὰς στατιστικὰς ταύτας, αἰτινες ἀναφέρονται ἐν ἐκθέσει τῆς ὑποεπιτροπῆς ἐρεῦνης τῆς Ἀμερικανικῆς Γερουσίας, ἢ ἡ ἐγκληματικότης τῆς Ἀμερικανικῆς νεολαίας ἐξακολουθῆσεν νὰ ἀναπτύσσεται μὲ τὸν σημερινὸν ρυθμὸν, κατὰ τὸ ἔτος 1965 θὰ παραπεμφθῶν εἰς τὴν δικαιοσύνην 1.000.000 παιδιῶν εἰς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας. Εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀναλύονται κυρίως θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὸν ἀλκοολισμόν, τὰ ἀφροδίσια νοσήματα καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν. Διαπιστοῦται ἐπίσης, ὅτι ἡ πώλησις τῶν ἐρωτικῶν φωτογραφιῶν καὶ ἄλλων «πορνογραφικῶν ἔργων» ἀντιπροσωπεύει ἐτησίως ποσὸν 500.000.000 δολλαρίων. Τέλος ἀναφέρεται, ὅτι κατ' ἔτος τοὐλάχιστον 200.000 νέων μολδόνονται μὲ ἀφροδίσια νόσημα.

Νομίζομεν, ὅτι αἱ στατιστικαὶ αὗται εἶναι εὐγλωττοι καὶ ἀποδεικνύουν, ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγήσῃ ἡ χειραφεσία τῆς νεολαίας ἀπὸ τὰς αἰωνίους πνευματικὰς ἀξίας καὶ ἡ ὑποδούλωσις αὐτῆς εἰς τὸν

αὐτοὶ εἰσέτι οἱ ἀγιογραφικοὶ καὶ λειτουργικοὶ λόγοι τί ἄλλο εἶναι εἰ μὴ τοιαῦται προϋποθέσεις καὶ μέσα; Πέραν δὲ τούτων ἡ παρουσία ὀλοκλήρου τοῦ Κυρίου ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας μεταλήψεως, ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ὡς ἄνω πραγματικότητος. Ποία ἀνάγκη θὰ ὑφίστατο, ἂν τὸ σῶμα ἦτο ξένον πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν κλήσιν τῆς ψυχῆς, νὰ σαρκωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πραγματοποιῆται ἡ μετ' αὐτοῦ ἕνωσις ἡμῶν διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου; Ἄν, ὅμως, ἐξ ἑνὸς ὑφίσταται ἡ ὀλεθρία πλάνη ὅτι ἡ ἀληθὴς θρησκεία εἶναι ὑπόθεσις καθαρῶς πνευματικὴ οὐχὶ δὲ καὶ ὕλική, δὲν ἀπουσιάζει ἐξ ἐτέρου καὶ ἡ ἀντίθετος πλάνη. Ὅποσοι λεγόμενοι Χριστιανοὶ δὲν νομίζουσι ὅτι ἐκπληροῦντες τοὺς τύπους εἶναι οὐσιαστικῶς ἐν τάξει ἕναντι τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὁ βίος αὐτῶν στερεῖται πίστεως καὶ συμφωνίας πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Εὐαγγελίου;

Δι' αὐτούς, ἡ θρησκεία εἶναι εἶδος μαγείας καὶ δὲν πρόκειται, βεβαίως, ὁ Ἰησοῦς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ὡς ἰδίους. Ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τοὺς σβεννύοντας ὑπὸ τὸν μῦθον τῶν τύπων τὴν φλόγα τοῦ Πνεύματος, ἀποτελοῦν συνέχαιαν ἐκείνων, καθ' ὧν ὁ Κύριος ἐξεσφενδόνισε τὰ φοβερά αὐτοῦ «ουαί».

Ὁ κίνδυνος ἐκ τῶν δύο τούτων πλανῶν εἶναι μέγας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἢ τε δὲ θεολογία καὶ τὸ κήρυγμα αὐτῆς δέον ὅπως ἀντιμετωπίσουν αὐτὸν ὡς σοβαρώτατον.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ἐκκεντρικὸν τρόπον ζωῆς, τὸν ὅποιον οἱ νέοι γνωρίζουν εἰς τὰ διάφορα «σχολεῖα τοῦ ἐγκλήματος», οἷα εἶναι αἱ σελίδες τῶν ὑπαρογραφημάτων, αἱ κατωτέρας ἠθικῆς στάθμης κινηματογραφικαὶ ταινίαι καὶ θεατρικαὶ ἐπιθεωρήσεις, αἱ αἰθουσαὶ τῶν χοροδιδασκαλείων κ.λ.

Ἐπειδὴ τὰ σχολεῖα ταῦτα τοῦ ἐγκλήματος πληθύνονται ἐσχάτως ὀλονὲν καὶ περισσώτερον, καὶ ἐπειδὴ ἠρξίσαιμεν καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν νὰ θρηνώμεν δι' ἐρείπια, ἀνάλογα πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανικῶν στατιστικῶν ἀναφερόμενα, δέον νὰ γίνῃ ἀληθὴς συναγεμὸς καὶ σταυροφορία πάντων τῶν ἀρμοδίων πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ. Εὐτυχῶς ἤρχισεν ἤδη ἡ ἀντίδρασις ἐναντίον ὑπαρῶν τιῶν ἐντύπων καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὡς εἰς ἄλλην στήλην ἀναγράφομεν, δι' ἐγκύκλιον τῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἀπεδοκίμασε τὸ ἀσύδοτον «Χτυποκάρδι». Ἄλλ' ἡ ἀντίδρασις αὕτη δέον νὰ συστηματοποιηθῇ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ ἐναντίον πάντων τῶν παραγόντων, οἵτινες προετοιμάζουν τὴν διάβρωσιν τῆς ἠθικῆς ἀντιστάσεως τῆς νεολαίας καὶ τὴν ἄβουλον παράδοσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἤτταν τῆς διαφθορᾶς.

Οἱ συνταξιοδοτούμενοι τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ ἀπαράδεκτος καὶ ἐντελῶς ἐπιπολαίᾳ ξενομανία, ἡ ὁποία μᾶς χαρακτηρίζει εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς μας, καὶ ἡ ὁποία τόσον ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ ἔθνους, ἐξεδηλώθη διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ κώδικος τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὅτως οἱ ἀνιστόρητοι καὶ ἀφιλοσόφητοι συντάκται του, ἀντιγράφοντες τυφλῶς καὶ ἀνεξετάστως ξένας νομοθεσίας, ἐθεώρησαν ὡς δικαιοῦμενα συντάξεως τὰ ἀποδεδειγμένως νόθα τέκνα. Ὅχι ὅμως καὶ τὰς ἀγάμους ἀδελφὰς τοῦ συνταξιοδοτουμένου, ἔστω καὶ ἂν αὗται εἶναι ἀνάπηροι καὶ ἀποδεδειγμένως συνετηροῦντο ἀπὸ αὐτῶν.

Παρέχουν ἐπίσης σύνταξιν εἰς τοὺς γονεῖς. Ἀπαραιτήτως ὅμως πρέπει νὰ εἶναι οὗτοι τελείως ἀποροί. Ὡσὰν νὰ πρόκειται, ὅχι διὰ νόμιμον δικαίωμα καὶ καθήκον, ποῦ ἔχει ἐξαγορασθῆ μετ' ἁγίον ἰδρώτα, ἀλλὰ δι' ἐλεημοσύνην.

Καὶ ὅμως εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἡ προστασία τῶν ἀδελφῶν ἀποτελεῖ ἱερωτάτην παράδοσιν τῶν οικογενειακῶν μας θεσμῶν, ἡ ὁποία τηρεῖται εὐλαβέστατα ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλότιμον λαόν μας. Ἡ δὲ γηροκομία τῶν γονέων ἐθεωρήθη ἀνάκαθεν ὡς ἀγιοτάτη ὑποχρέωσις καὶ ὡς τὸ κυριώτατον ἀποδεικτικὸν ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἀγαθῆς καὶ εὐγενεοῦς φύσεως.

Ὅπως δὲ ἀναφέρει ὁ Ξενοφῶν, οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἶχον νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεκλείοντο ἀπὸ οἰονδήποτε δημόσιον λειτουργήματα ὅσοι δὲν εἶχον γηροκομήσει μετ' ὀργάνῃ καὶ μετ' ἀφοσίωσιν τοὺς γέροντας γονεῖς των.

Ὡς φαίνεται ὁμως οἱ συντάκται τοῦ Νόμου ἔχουν ὄλας διόλου διάφορον ἀντίληψιν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Καὶ δι' ἐν καὶ μόνον ἐνδιεφέρθησαν. Πῶς δηλαδὴ θὰ ὑπάρξουν ὀλιγώτεροι δαπάναι, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς διοικοῦντας παντοειδεῖς ἄλλας ἀτασθαλίας. Τοῦτο ὁμως οὔτε ἠθικὸν εἶναι, οὔτε Χριστιανικόν. Καὶ ἀντιτίθεται βασικῶς πρὸς ὄλας τὰς τιμιωτάτας ἐθνικὰς παραδόσεις διὰ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν.

Τὸ Βασιλικὸν Ἐθνικὸν Ἰδρυμα.

Αἱ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ καθημερινῷ τύπῳ ἐκθέσεις τῆς γονίμου καὶ ἐθνωφελούς δραστηριότητός του καὶ ἰδίᾳ ὁ λόγος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐν τῇ πανηγυρικῇ τελετῇ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν δεικνύουν, ὅτι τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα κατὰ τὴν διαρρεῦσασαν δεκαετίαν τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ, μορφωτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἰδίως σημαντικωτάτῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐργασία, ἣτις συνετέλεσθη διὰ τῶν γεωργικῶν, τεχνικῶν καὶ οἰκοκυρικῶν σχολῶν, διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τῶν Ἀναβούτων καὶ διὰ τῆς «Ἐθνικῆς Ἐστίας», εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ εἰκοσαήμερον διδάσκαλοι τῶν χωρίων τῆς ὑπαίθρου, κοινοτικοὶ γραμματεῖς καὶ ὑπαξιωματικοὶ χωροφύλακες διδάσκονται ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ κοινοτικὴν δόξιν.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὀλοφύχως, ἵνα ἡ δόξιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετίαν αὐτοῦ, στηριζομένη καὶ ἐπὶ τῆς κτηθείσης ἤδη πείρας, ἀποβῇ ἀκόμη τελεσφοροτέρα. Θὰ ἦτο δ' εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἡ συνεργασία τοῦ Ἰδρύματος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο εἰς τὸ μέλλον στενωτέρα εἰς πάντας τοὺς ἐπὶ μέρους τομεῖς τῆς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἀνάγκη Ἐιδικοῦ Ὁργανισμοῦ.

Ἡ ἀνεύρεσις ἐσχάτως ἐν Πτολεμαῖδι ἐνὸς παλαιοχριστιανοῦ ναοῦ, ὡς καὶ τὰ πλουσιώτατα εὐρήματα τῶν τελευταίων ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν εἰς πάσας τὰς γωνίας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, δεικνύουν ὅτι ἡ πατρίς ἡμῶν κατέχει ἀπαραμίλλους καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς, οἵτινες ὀλονὲν καὶ περισσότερον προβάλλουν ἐκ νέου εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὰ τὰ διάσπαρτα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἱερὰ προσκνήματα, ἅτινα κοσμοῦνται μὲ ὑπερόχους τοιχογραφίας καὶ ὠραῖα ξυλόγλυπτα τέμπλα καὶ ἄλλους καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀξιοποιηθῶν πάντα ταῦτα δι' εἰδικῆς φροντίδος καὶ ἐργασίας. Βεβαίως κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἔγιναν συστηματικαὶ προσπάθειαι πρὸς διάσωσιν καὶ περιφρούρησιν πολλῶν ἐκ τῶν μνημείων τούτων, ὡς εἶναι αἱ ἐργασίαι, αἵτινες ἔγιναν ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καθοδήγησιν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν κ.κ. Σωτηρίου καὶ Ὁρλάνδου. Καὶ εἶναι κατὰ πάντα δικαία ἡ ἀπόφασιν τοῦ διεθνοῦς συνεδρίου ἀρχιτεκτόνων ἱστορικῶν

μνημείων, ὅπερ συνελθὼν εἰς Παρισίους, ἐτίμησε διὰ τοῦ χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς πόλεως τῶν Παρισίων τοὺς ἐξ πλεόν διακεκριμένους ἀναστηλωτὰς ὄλον τοῦ κόσμου, ἐν οἷς καὶ τὸν διαπρεπῆ Ἕλληνα Ἀκαδημαϊκόν, Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴν Ὑπηρεσίας Ἀναστηλώσεων τοῦ Ὑπουργείου κ. Ὁρλάνδου.

Ἄλλὰ νομίζομεν, ὅτι εἶναι τόσον μέγας ὁ πλοῦτος τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τῆς χώρας ἡμῶν, ὥστε ἐπιβάλλεται ὅπως ἰδρυθῆ Ἐιδικός Ὁργανισμός, ὅστις θὰ φροντίξῃ συστηματικῶς διὰ τὴν ἀνεύρεσιν, διάσωσιν καὶ ἀξιοποίησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ πλοῦτου τῆς πατρίδος μας. Ἄν δὲν συμβῆ αὐτό, πολὺ φοβούμεθα, ὅτι συντόμως θὰ καταστραφῶν πολλὰ τῶν μνημείων τούτων, ὡς ἄλλωστε ἤρχισεν ἤδη νὰ συμβαίῃ. Ὅλος τυχαίως λ.χ. ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ὅτι εἰς τινὰ ναὸν μὲ περιφῆμους τοιχογραφίας, ὅστις ἔστερεῖτο ἐξωθύρας, ἐσταυλίζοντο ζῶα!

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.

Ἡ «Ἐκκλησία», ἣτις ἠσθάνθη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φέξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἀναβίβασιν τοῦ ἔργου τοῦ Μπέρονα Σῶ «Ὁ Ἀνδροκλῆς καὶ τὸ λιοντάρι», αἰσθάνεται νῦν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐκρινῆ αὐτῆς χαρὰν, διότι τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐσχάτως ἀνεβίβασε τὸ ἔργον τοῦ κ. Π. Πρεβελάκη «Στὰ χέρια τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ», ὅπερ ἐμψυχοῦται ὑπὸ τῆς αὐτῆς πίστεως, ἣτις ἐνεψύχωσε καὶ τὸν μέγαν Ρῶσον λογοτέχνην Δοστογιέφσκη. Τὸ ἀξιολογώτατον τοῦτο ἔργον, — ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν κανεῖς δύναται νὰ συμφωνήσῃ ἢ ὄχι πρὸς πάσας τὰς ἐπὶ μέρους ιδέας αὐτοῦ —, δίδει ἀφορμὴν πρὸς σοβαρὰν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐναντι τῆς Θεοσεκείας στάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξαιρεῖ τὸν ὄλον τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, τῆς φωνῆς ταύτης τοῦ Θεοῦ, ἣτις ὑπάρχει ἐν ἡμῖν.

Εὐχόμεθα ὅπως πάντοτε τὸ Βασιλικὸν Θέατρον παῖξῃ ἔργα τοιαύτης πνοῆς, ἵνα ἔξῃ ἀληθῶς καθοδηγητικὸν ὄλον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Τὰ Ἀνθεστήρια.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐδλογῆ τὰς ὠραίας ἑορτὰς τῶν ἀνθεστηρίων καὶ τὰς ποικίλας ἀνθοκομικὰς ἐκθέσεις, αἵτινες διοργανοῦνται κατὰ τὸν Μάιον εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Αἱ ἑορταὶ καὶ ἐκθέσεις αὗται τονοῦν τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ μυρόπνοια ἄνθη τῶν Ἑλληνικῶν κήπων καὶ ἀνθῶνων, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ συνδέονται μὲ ὄλας τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῆς Ἐκκλησίας μας. Τοῦτο γίνεται κατ' ἐξοχὴν αἰσθητὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπαίθρου καὶ εἰς τὰς ὠραίας Ἑλληνικὰς νήσους, ἔνθα ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθέων εἶναι οὐσιώδες τμήμα τῆς οἰκιακῆς ἀσχολίας. Ἡ διάδοσις τῆς ἀνθοκομίας εἶναι ἐκδήλωσις πολιτισμοῦ καὶ ψυχικῆς ἐδγενείας καὶ ἀνωτερότητος. Πᾶσαι ἀνεξαιρέτως αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ ἐνταφιασμοῦ μας, συνδέονται ποικιλοτρόπως πρὸς τὰ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 15ης παρ. μηνός, ἀσχοληθεῖσα περὶ τὸ ζήτημα τῶν κυκλοφορούντων ρυπαρογραφημάτων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ περιοδικοῦ «Χτυποκάρδι», ἀπεφάσισε νὰ παρακληθῶσι δι' ἐγκυκλίου οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, ἵνα συστήσωσιν εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς Ἱεροκλήρικας, Ἱερεῖς καὶ Κατηχητάς, ὅπως παντὶ τρόπῳ ἀποτρέψωσι τὸ κοινὸν καὶ τὴν μαθητιῶσαν νεότητα ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐντύπου. Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως, ὅπως παρακληθῆ ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς, ἵνα ἐπέμβῃ ἀμέσως πρὸς προστασίαν τῶν χρηστῶν ἡθῶν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ἅτινα διατρέχουν σοβαρὸν κίνδυνον ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ρυπαροῦ ἐντύπου.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 22ας τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπιτροπῇ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σύρου, Τήνου κλπ. κ. Φιλαρέτου, Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ Κασσανδρείας κ. Καλλινίκου μελετήσῃ ἐκ νέου τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα καὶ εἰσηγηθῆ ἀναλόγως τῇ Ἱ. Συνόδῳ.

— Τὸ Πρωτοβάθμιον δι' Ἱερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 23ης Μαΐου τρ. ἔτους, προέβη εἰς τὴν καθάρεισιν τοῦ Ἀρχιμ. Ἀνθίμου Χαρίση, ὅστις προσεχώρησεν εἰς τὸν παλαιοημερολογητισμὸν καὶ ἐμφανίζει ἑαυτὸν ὡς ἐπίσκοπον τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ κινήματος.

Τ.Α.Κ.Ε. Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 56.215/13.5.57 ἀποφάσεως τοῦ Ἱπουργοῦ Ἐρησκειμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ὠρίσθησαν ὡς κληρικὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἐπὶ τριετὴ θητεία ληγοῦσα τῇ 15.5.1960, οἱ κάτωθι: 1) Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Παπαχρήστου, 2) Ἀρχιμ. Θεόκλητος Στράγκας, 3) Αἰδεσ. Γεώργιος Οἰκονομόπουλος καὶ 4) Αἰδεσ. Πέτρος Σούλης.

— Ὡσαύτως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 43060/17.5.1957 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἱπουργοῦ ὠρίσθη ὡς Τεχνικὸς Σύμβουλος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἐπὶ τριετὴ θητεία ληγοῦσα τῇ 15.5.1960, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Σπυρόπουλος.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. συνήλθε τὴν 27.5.1957 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐπένδυσιν ἐκ τῶν διαθέσιμων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ποσοῦ 1.000.000 δραχμῶν διὰ τὴν χορήγησιν πρὸς τοὺς μετόχους αὐτοῦ ἀπλῶν ἐντόκων τοκοχρεωλυτικῶν δανείων μέχρι ποσοῦ 5.000 δραχμῶν κατὰ περίπτωσιν, ἐπὶ τόκῳ 7⁰/₁₀. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως διευκολυνθῆ ὁ Ἱερός Κλήρος εἰς τὰς διαφόρους ἐκτάκτους οἰκογενειακὰς ἀνάγκας του.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀπεφασίσθη ὡσαύτως ἡ διάθεσις ποσοῦ 1.000.000 δραχμῶν διὰ τὴν χορήγησιν ἐντόκων τοκοχρεωλυτικῶν δανείων, ἐπὶ τόκῳ 7⁰/₁₀, εἰς τὰ Νομικὰ Πρόσωπα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν μέχρι ποσοῦ 50.000 κατὰ περίπτωσιν, ἐπὶ σκοπῷ

ἀραιότατα ἀπὸ προϊόντα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπενθυμίζουσι, ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν «ὡσεὶ ἄνθος ἐξανθήσει».

Τὸ μόνον, ὅπερ θὰ ἐπρεπε πάντοτε νὰ προσέχουν οἱ διοργανῶντες τὰς ποικίλας ταύτας ἐορτάς, εἶναι τὸ νὰ ἀποπνέουν καὶ αἱ ἐορταὶ αὗται τὸ ἄρωμα τῆς ἀγνότητος καὶ σεμνότητος καὶ νὰ διατηροῦν τὸ χρῶμα τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων, οὐδόλως μολυνόμεναι ὑπὸ μορφῶν ψυχαγωγίας, αἵτινες δὲν εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν.

«Πανουργία, οὐ σοφία...».

Δικαιοτάτη ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησις πάντων ἐναντίον τοῦ ἱατροῦ ἐκείνου, ὅστις ἀφῆκε βαρέως τραυματισθεῖσαν γραῖαν εἰς τὴν τύχην αὐτῆς, διότι δὲν ἦτο βέβαιος ἂν θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀμοιβὴν του. Τὸ γεγονός τοῦτο πιστοποιεῖ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τοὺς σοφοὺς λόγους τῶν προγόνων ἡμῶν, καθ' οὓς «πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

Πᾶς ἐπιστήμων, ἵνα εἶναι ἄξιος τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ παράγων ἐδεργετικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐμπνέεται καὶ ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ιδεωδῶν. Τοῦτο ἰσχύει κατ' ἐξοχὴν περὶ τῆς φιλανθρωποτάτης Ἱατρικῆς, ὡς ἡδὴ εἶχε κηρύξει καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἱπποκράτης.

Εὐλαβὲς μνημόσυνον.

Εἶναι ἄξιον παντὸς ἐπαίνου τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Ἑκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τῆς Ριζαρέλου Σχολῆς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 50ετίας ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἐφημεριακὸν κλήρον τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Γεωργίου

Μακρῆ ἐτέλεσεν ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν μετὰ μνημοσύνου εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ναὸν τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης, ἔνθα φυλάσσονται τὰ ὀστέα αὐτοῦ.

Ἐπῆρξε τόσον πλουσία εἰς εὐσέβειαν καὶ ποιμαντικὴν δρᾶσιν ἡ ζωὴ τοῦ πατρὸς Γεωργίου Μακρῆ καὶ εἶναι τόσον πολλὰ τὰ ἔγχη, ἅτινα ἐκεῖνος ἀφῆκεν εἰς τὸν καθ' ἑαυτοῦ ὄλον κατηχητικόν, ἱεραποστολικὸν καὶ ὀργανωτικὸν τομέα, ὥστε ἡ μνήμη αὐτοῦ δεῖν νὰ παραμένῃ ἕσασι ζωῶσι, ἵνα δεικνῆ εἰς τοὺς νεωτέρους οἰκονόμους τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον καὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἀκολουθήσουσι.

Οἱ Δελφοί.

Δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ χαροποιῆ πάντα τοὺς Ἑλληνας τὸ γεγονός, ὅτι ἡ «Ἐπιτροπὴ Πνευματικῶν Σχέσεων τοῦ Συμβουλίου Εἰρήνης» ἀπεφάσισεν, ὅπως καταστήσῃ τοὺς Δελφοὺς πνευματικὸν κέντρον τοῦ Ὄργανισμοῦ τοῦ Στρασβούργου.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνος πρὸς τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἐκήρυξαν εἰς τὸ παρελθὸν ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Σ. Κουγέας καὶ ὁ ποιητὴς Ἄγγελος Σικελιανός. Οἱ Δελφοὶ δὲν εἶναι μόνον ὁ τόπος, ἔνθα ἐσφουρηλατοῦντο οἱ μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων δεσμοὶ καὶ ἐπομένως τὰ ιδεώδη τῆς ἐνότητος καὶ τῆς εἰρήνης, ἀλλ' εἶναι καὶ τόπος παλαιοχριστιανικῶν μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν.

Ὡσαύτως οἱ Δελφοὶ εἶναι ἀπαράμιλλον αἰώνιον σύμβολον τοῦ καθαγιασμοῦ πασῶν τῶν ἐκφάνσεων τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, ἀκόμη καὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, διὰ τῆς Ἐρησκειας, ἥτις ὡς ἐνοποιὸς δύναμις ἐνεργῶν καὶ κατηύθυνε ταύτας καταναγάζουσα αὐτὰς διὰ τῶν ἀνταγείων τοῦ οὐρανοῦ φωτός.

ἀνοικοδομήσεως ἢ ἐπισκευῆς τῶν Μητρ. Μεγάρων καὶ τῶν Ἱ. Ναῶν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τὸ Δ. Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τὴν Νομισματικὴν Ἐπιτροπὴν τὸ ὑπ' ἄρ. 2956/28-5-1957 ἔγγραφο αὐτοῦ, δι' οὗ ζητεῖ τὴν σχετικὴν ἐγκρίσιν διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ὡς ἄνω ποσῶν.

Ο.Δ.Ε.Π. Τὴν 15ην καὶ 22αν παρ. μηνὸς συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Δωροθέου τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ συνεδρίας ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν, ὅπως οἰκοδομηθῇ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐπὶ οἰκοπέδῳ τοῦ Ὁργανισμοῦ, μέγα κτίριον, εἰς ὃ θὰ στεγασθῶσιν ἐπὶ ἐνοικίῳ αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι τῆς πόλεως, αἵτινες ὡς στεγάζονται εἰς πεπαλαιωμένα κτίρια τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ἡ πώλησις εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης 200 στρεμ. ἐκ τῶν εἰς Ἁγίου Ἀνδρέαν Ἀττικῆς οἰκοπέδων τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., πρὸς στέγασιν τῶν ἀξιοματικῶν.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τῇ 15ῃ καὶ 23ῃ παρ. μηνὸς συνήλθε τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου καὶ ἡσυχολήθη περὶ διάφορα θέματα τρεχούσης φύσεως.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

— Τῇ 11ῃ παρ. μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Παν. Μπρατσιώτου.

— Τῇ 12ῃ Μαΐου ὁ Μακαριώτατος μεταβὰς εἰς τὸ Ἀ' Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν ἐτέλεσε μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Π. Τσαλδάρη, ἐν συνεχείᾳ δ' ἔφαλε Τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀειμνήστων προκατόχων Αὐτοῦ.

Αὐθημερὸν παρέστη εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου συναυλίαν Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 13ῃ Μαΐου προέστη συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Τῇ ἐπομένῃ, 14ῃ, προέστη συνεδρίας τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 15ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προέστη τῇ μὲν πρώτῃ συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου, τῷ δὲ ἀπογεύματι συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 16ῃ Μαΐου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 17ῃ Μαΐου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς «Στέγης τῆς Ἐθνικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως Κυπρίων».

— Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 18ης παρ. μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς μεγάλης συσκέψεως Πειραιῶν παραγόντων πρὸς ἐξέτασιν τοῦ θέματος τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ καταστραφέντος Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς. Εἰς ταύτην ἔλαβον μέρος ὁ Ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντης, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σαπουνάκης, οἱ Βουλευταὶ Πειραιῶς κ. κ. Ντεντιδάκης, Ἀδριανόπουλος, Ὁρφανός, Πετροπουλάκος, Πρωϊμάκης καὶ Τζανατάκης καὶ ἄλλα προσωπικότητες τοῦ Πειραιῶς.

— Τῇ 19ῃ Μαΐου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε ἐν τῷ Ἀ' Νεκροταφεῖῳ Πειραιῶς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δαμασκηνοῦ.

— Τῇ πρώτῃ τῆς 20ῆς Μαΐου προέστη συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῷ δὲ ἀπογεύματι συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 23ῃ Μαΐου ἡ Α. Μακαριότης ἔσχε μακρὰν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Μακρῆ ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 24ῃ Μαΐου παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς «Στέγης Προστασίας Ἀνηλίκων» Πειραιῶς.

— Τῇ 25ῃ Μαΐου ἡ Α. Μακαριότης παρέστη ἐν τῇ Ἀκα-

δημίᾳ Ἀθηνῶν εἰς τὴν γενομένην τελετὴν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν.

— Τῇ Κυριακῇ, 26ῃ Μαΐου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἁγίου Νικολάου Καλλιθέας, Ἁγ. Αἰκατερίνης Πετραλώνων, Ἁγ. Βασιλίου Ρούφ, Ἁγ. Πολυκάρπου, Ἁγ. Μαρκέλλας καὶ Προφ. Δανιὴλ Βοτανικοῦ.

Αὐθημερὸν παρέστη ἐν τῇ Λέσχῃ Κωνσταντινουπολιτῶν εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

— Τῇ 27ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προέστη, τῇ μὲν πρώτῃ συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου, τῷ δὲ ἀπογεύματι συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν μουσουργὸν κ. Ἀντίοχον Εὐαγγελᾶτον, τὸν πρεσβευτὴν κ. Ἀνδρέαν Παπᾶν, τὴν κ. Παζοπούλου, τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Γ.Ε.Σ. στρατηγὸν κ. Νικολόπουλον, τὸν Εἰσαγγελέα κ. Χατζίκου, τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Σαπουνάκη μετὰ τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, τὸν πρ. Ὑπουργὸν κ. Λ. Μακκᾶν, τὸν ἱατρὸν κ. Πελεκουδά, τὸν Γεν. Πρόξενον Κωνσταντινουπόλεως κ. Καφαντῆλην, τὸν Νομ. Σύμβουλον τοῦ Κράτους κ. Μαγγιῶρον, τὸν Διαυθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Κυριακόπουλον καὶ ἄ.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβεν ἐκ Καρδίτσης τὸ κάτωθι τηλεγράφημα, σταλὲν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Κυρίλλου :

«Νέα ἀποστολὴ χιλίων τετρακοσίων ἑβδομήκοντα σάκκων ἱματισμοῦ ἀνακουφίζει μεγάλως δοκιμασθέντας ὑπὸ σεισμῶν Χριστιανούς ἐπαρχιῶν Καρδίτσης καὶ Φαρσάλων Στόπ. Σήμερον ἤρχισε προώθησις τῶν ἐστίας δικαιοῦχων Στόπ. Δεχθῆτε παρακαλᾶ ἐγνωμοσύνην καὶ εὐχαριστίας ποιμνίου μου καὶ ἐμοῦ».

Ἐλήφθη ὡσαύτως τηλεγράφημα τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Πολυτέκνων Σοφᾶδων καὶ Περιχώρων, δι' οὗ οὗτος ἐκφράζει εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Δωροθέου τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν 300 οἰκογενειῶν τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν διανομὴν εἰς αὐτὰς δεμάτων ἱματισμοῦ, ἐκ τῶν ἐσχάτως ἀποσταλέντων ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῇ 19ῃ Μαΐου ἔληξαν τὰ μαθήματα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἅτινα ἐλειτούργησαν καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἀδεία καὶ εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δωροθέου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ λήξις ἐγένετο διὰ σεμνῶν τελετῶν καθ' ἃς ἐψάλησαν ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι καὶ ἀπηγγέθησαν θρησκευτικὰ ποιήματα ὑπὸ τῶν μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ ἐγένετο σύντομος ἀνασκόπησις τῆς διδασθείσης ὕλης, διενεμήθησαν δὲ ἐν τέλει ἐνθύμια εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, ἅτινα ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ ἔχει ὡς ἑξῆς : 1) Κατώτερα ἄρρένων 243. 2) Κατώτερα θηλέων 241. 3) Μέσα ἄρρένων 186. 4) Μέσα θηλέων 205. 5) Ἀνώτερα ἄρρένων 65. 6) Ἀνώτερα θηλέων 92. 7) Ἐργαζομένων 18.

— Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἐπεσκέφθη τὸ Ἀνώτερον Κατηχητικὸν Ἁγ. Κωνσταντίνου Ὀμονοίας, πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁποῦ ὠμίλησε καταλλήλως.

— Τὴν 22αν Μαΐου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Διονύσιος ἔκαμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου ἀνακοίνωσιν «Περὶ τῆς ἀρχαίας μελωδίας τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου» κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐν Κοπεγχάγῃ Διεθνούς Ἀκαδημικῆς Ἐνώσεως ἐκ μεταγραφῆς ἐκ κώδικος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Bgon Wellesz.

Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Τὸ Μ. Σ. τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνήλθε τὴν 23ην παρ. μηνὸς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ ἡσυχολήθη περὶ διάφορα θέματα.

Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον. Τὸ Ἐ. Δ. τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνεδρίασε τὴν 28ην παρ. μηνὸς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ

ήσυχολήθη περί διαφόρους υπόθεσις κληρικῶν τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ ἐν Σιελία καὶ Σαρδηνία Ὁρθοδόξου Ἰταλικοῦ Κινήματος ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ἀποσταλῆ ἕκει ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μελίτης κ. Ἰάκωβος, ἵνα ἐξετάσῃ ἐπὶ τόπου τὸ ζήτημα καὶ ἀναφέρῃ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὴν 13ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἤρχισε συνεδριάζουσα ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνέχεται κατ' ἔτος μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Ὡς πληροφοροῦμεθα, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἀσχοληθῆ διὰ μακρῶν μὲ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποία δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν.

— Ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχην κ. Ἰουστινιανὸν θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπισήμως τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν.

— Τὴν 16ην Μαΐου ἐ. ἔ., ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότης ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Βικέντιος ἐπεσκέφθη μὲ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸν Ὑπουργὸν τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως καὶ πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρησκευμάτων Σερβίας κ. Ἰσα Γιοβάνοβιτς, συνομιλήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων τῆν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας ἐνδιαφερόντων ζητημάτων. Ἐν τῶν συζητηθέντων θεμάτων ὑπῆρξε τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου περὶ τῆς θέσεως τῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν.

— Ἡ ἐφημερίς τοῦ Βελιγραδίου «Μπόρμπα» ἔγραψε τὴν 7ην Μαΐου ἐ. ἔ. μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν σύσκεψιν τῶν γονέων εἰς ἓν δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ Βελιγραδίου ἀνεφέρθη τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν: Δύο παιδιὰ, μαθητὰ τοῦ σχολείου αὐτοῦ, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι κομμουνισταί, ἐπώλων ἐμπροσθεν ἑνὸς ναοῦ κλάδους ἱτιάς, διὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων. Εἰς ἄλλος γονεὺς ἀνέφερον ὅτι τὰ παιδιὰ του μαζί μὲ τοὺς συμμαθητὰς των, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς ἑορτάζουν τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἑορτὰς, ἠγόρασσαν βαφὴν διὰ νὰ βάψουν αὐτὰ ἐπὶ τῷ Πάσχα καὶ ὅτι ἐδοκίμασαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν μὴ δυνηθέντα νὰ πράξουν τοῦτο εἰς τὴν οἰκίαν των. Δὲν ἦτο εὐκολὸν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ πείσουν τὰ παιδιὰ, ὅπως παραιτηθοῦν τῆς ψυχαγωγίας αὐτῆς. Οἱ γονεῖς ἐβεβαίουν τὰ παιδιὰ, ὅτι τὸ ἔθιμον αὐτὸ εἶναι συνδεθεμένον μὲ μίαν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι οὗτοι ὡς κομμουνισταί, δὲν δύνανται νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὰ παιδιὰ των νὰ βάψουν αὐτὰ. Εἰς τὸ τέλος οἱ γονεῖς προέβησαν εἰς μίαν παραχώρησιν—ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ βάψουν κόκκιναν αὐτὰ πρὸς χάριν των τὴν Πρωτομαγιάν». Τὸ ἀνωτέρω χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα δεικνύει περιτρώως τὴν δύναμιν τῆς παραδόσεως, καὶ πόσῃν χαρὰν δίδουν εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ τρυφερὰν παιδικὴν ψυχὴν τὰ ὠραία ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς ἡ γερμανικὴ ἐφημερίς «Frankfurter Allgemeine Zeitung», περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου μετέβησαν εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Μέγαρον τοῦ Βουκουρεστίου ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ ἐξέχοντα μέλη τῆς Κυβερνήσεως, ἵνα ἐκφράσουν τὰς συγχαρητηρίους αὐτῶν εὐχὰς πρὸς ἕνα νεοεκλεγέντα «ἀξιωματοῦχον» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ρουμανίας ἐξαρθρὲν γεγονός τοῦτο θεωρεῖται ὑπὸ τῶν παρατηρητῶν τῆς Δύσεως ὡς δείγμα τῆς φιλικωτέρας στάσεως, ἣν λαμβάνει ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις ἔναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Πῖος Β' ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἐπισκόπους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, «ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν Καθολικῶν Ἱεραποστολῶν, κυρίως τῆς Ἀφρικῆς», καλῶν αὐτούς, «ἵνα ὑποστηρίξουν διὰ

τοῦ ζήλου των τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

— Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν περιοδικὸν «Herder-Korrespondenz», ἡ «Κοινωνικὴ Ἑβδομάς τῆς Γαλλίας» θὰ γίνῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀπὸ 15ης μέχρι 20ῆς Ἰουλίου ἐν Bordeaux. Τὸ κεντρικὸν θέμα τῆς Ἑβδομάδος θὰ εἶναι «Ἡ οἰκογένεια τοῦ 1957». Τὰ κυριώτερα τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων θὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: «Ἡ νέα ἀνακάλυψις τῆς οἰκογενείας», «Ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς», «Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις», «Νέαι προοπτικὰ διὰ τῆς συγχρόνου Βιολογίας καὶ Ψυχολογίας», «Ἡ ἀνεξάρτητος γυνὴ καὶ ἡ σύγχρονος οἰκογένεια», «Οἰκογένεια καὶ Κράτος», «Ἡ φύσις καὶ τὸ μυστήριον τῆς οἰκογενείας», «Ἡ οἰκογένεια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Κράτει», «Ἡ τεκνογονία, πρόβλημα τῆς οἰκογενείας καὶ πρόβλημα τοῦ κόσμου», «Ἡ ἀγαμία», «Ὁ προσωπικὸς σύνδεσμος τῶν συζύγων», «Τὰ σημερινὰ προβλήματα τῆς οἰκογενειακῆς νομοθεσίας», «Τὸ παιδί καὶ οἱ γονεῖς του», «Τὸ καθήκον πρὸς οἰκογενειακὴν πολιτικὴν», «Ὑποχρεώσεις τῆς «Action Familiale» («Οἰκογενειακῆς δράσεως»).

— Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Βατικανοῦ εἰς σχόλιον αὐτοῦ ἀφιερῶμενον εἰς τὸ τελευταῖον πολύνεκρον δυστύχημα, ὅπερ συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αὐτοκινητιστικοῦ ἀγῶνος τῶν «1000 μιλίων», ἐτόνισεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Οὐ φανεύσεις» τὰ ἑξῆς: «Οὐδεμία ἀθλητικὴ φιλοδοξία ἢ οὐδὲν βιομηχανικὸν ἐνδιαφέρον δικαιολογεῖ τὴν θυσίαν ἀνθρωπίνων ζωῶν».

— Καθ' ἃ ἀναγράφεται ἐν τῷ Ρωμαιοκαθολικῷ τύπῳ, εἰδήσεις ἐκ Ρώμης ἀναφέρουν, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ Τελετουργικοῦ Ἱερᾶς Συνόδου διὰ διατάγματός της ἀπογορεύει τὴν χρῆσιν δίσκων γραμμοφῶνων ἢ μαγνητοφῶνων κατὰ τὴν διάρκειαν ἱεροτελεστιῶν, εἴτε δι' ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, εἴτε διὰ κηρύγματα, εἴτε δι' οἰονδηῖποτε ἄλλον σκοπὸν. Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται ἡ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς προβολὴ κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

— Ἡ ἐπὶ τοῦ Δόγματος καὶ τῶν Ἠθῶν Ἀνωτάτη ἐν Ρώμῃ Ἱερὰ Σύνοδος (Sanctum Officium) διὰ διακοινώσεώς της ἀπηγόρευσεν εἰς κομμουνιστὰς δημάρχους τὴν συμμετοχὴν των εἰς θρησκευτικὰς λιτανεῖας.

— Ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας Πῖος Β' ἐπέδωκεν εἰς τὸν Πριμάρτον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας ἐκλαμπρότατον Βυσζίνσκι τὸν καρδιναλικὸν πῖλον.

— Ἡ Α. Ἁγιότης Πάπας Πῖος Β' ἀπένειμεν εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς παρὰ τὴν Ρώμην Ἑλληνικῆς μονῆς Κρυπτοφῆρης τὸ παράσημον τῆς ἀξίας.

— Ἀπὸ 20-28 Μαΐου ἡ Ποντιφικὴ Ἀκαδημία τοῦ Βατικανοῦ διοργάνωσε ἑβδομάδα μελετῶν μὲ θέμα: «Οἱ ἀστρικοὶ πληθυσμοί». Εἰς τὴν ἑβδομάδα ταύτην συμμετέσχον ἐπιφανεῖς ἀστρονόμοι, ἀνήκοντες εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας, Μ. Βρετανίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Γερμανίας, Βελγίου, Ἑλβετίας, Ὀλλανδίας καὶ Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνώσεως.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πληροφοροῦμεθα ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὅτι ἡ ὑφισταμένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας ἀντίθεσις, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πατριάρχου, κατέστη ἐσχάτως ὀξύτερα. Λέγεται, ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν παρέμβασιν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Καίρου, ἥτις ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπ' ἀόριστον παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος ἐν τῇ Κοπτικῇ Ἐκκλησίᾳ. Πρὸς τοῦτο ἀνέβραλε τὴν ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου, καθ' ὅσον σκέπτεται νὰ ἀκυρώσῃ τοὺς ἤδη συνταχθέντας ἐκλογικοὺς καταλόγους, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συντάξεως νέων, ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιεικεστέρων κριτηρίων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μετὰ διητὴ ἐργασίαν οἱ Φραγκισκανοὶ Μοναχοὶ τοῦ Χόγκ Κόγκ ἀπεπεράτωσαν τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν. Σημειωτέον ὅτι μέχρι στιγμῆς ἔχουσι μεταφρασθῆ εἰς τὴν κινεζικὴν γλῶσσαν ἑνέα τόμοι τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐξ ὧν οἱ ὀκτὼ ἀναφέρονται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

'Ιερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλεί τούς βουλομένους νά καταλάβωσι τήν κενήν θέσιν τακτικού 'Εφημερίου τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πουγκακίων καί ἔχοντας τά ὑπό τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Α. Ν. 807) 1945, ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμία τῆ 12 Ἀπριλίου 1957

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

'Ιερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων» ὡς καί τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 415/1947 Ν. Δ., καλοῦμεν τούς βουλομένους νά καταλάβωσι τήν θέσιν τακτικού ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Καρπενησιῦ, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νά ἀνακηρύξωμεν αὐτούς ὑποψηφίους ἐφημερίου τοῦ ἐν λόγῳ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ὁ οὕτω ἐκλεγόμενος κατὰ τὸ ὡς εἴρηται ἀρθρον 9 τοῦ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 415/1947 Ν. Δ. θὰ παραμείνῃ ὑπηρετῶν ὡς Διάκονος βοηθὸς τοῦ ἤδη ἐφημερίου μέχρι τῆς νομίμου ἐξόδου αὐτοῦ.

Ἡ προκηρυξίς ἡμῶν αὕτη θέλει ἀναγνωσθῆ ἐπ' ἐκκλησίας ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς καί θυροκολληθῆ ἐν ἀντιγράφῳ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπιμελεῖα δὲ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί δαπάναις τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, θέλει δημοσιευθῆ ἐν τινὶ ἐγχωρίῳ ἐφημερίδι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ ἐγχωρίος τύπος, καί ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία», ὑποβληθῶν δὲ ἡμῖν ἐγκαίρως τὰ ἀποδεικτικά τῆς θυροκολλησεως, βεβαιώσεως καί ἀναγνώσεως ἐπ' ἐκκλησίας καί τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων ἐν αἷς δημοσιευθῆσεται ἢ παροῦσα.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 15 Ἀπριλίου 1957

† Ὁ Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας Χριστοφόρος.

'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καί 63 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τήν κενήν διακονικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς Ἑνορίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νά προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Διακονικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆ 7ῃ Μαΐου 1957

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεῆμων.

'Ιερά Μητρόπολις Κορινθίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νά καταλάβωσι τήν κενήν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νά ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι ἐφημεριοὶ τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν Κορινθίῳ τῆ 13ῃ Μαΐου 1957

† Ὁ Κορινθίας Πρόκοπος.

'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἁναγκαστικοῦ Νόμου 2200/40 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων», προσκαλοῦμεν τούς βουλομένους νά καταλάβωσι τήν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μοίρους, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίττῃ τῆ 14ῃ Μαΐου 1957

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

'Ιερά Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καί Γηρομερίου

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/1940 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων» Α. Ν. καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νά καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἑνοριῶν: 1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παληαμπέλων (Τσαρακλιμάνι), 2) Ἁγίας Μαρίνης Ἀχουρίων Βαβουρίου καί 3) Ἁγίου Παντελεήμονος Μπυγαζίου Ξεχώρου, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν προκειμένων νά ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι τῶν ὡς ἄνω ἱερῶν Ναῶν.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 16ῃ Μαΐου 1957

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καί Γηρομερίου Δωρόθεος.

'Ιερά Μητρόπολις Λαρίσης καί Πλαταμῶνος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καί 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων» καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν: 1) Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀναγεννήσεως, 2) Ἁγίου Νικολάου Ἰτιάς, 3) Τιμίου Προδρόμου Παραποτάμου, 4) Ἁγίου Ἀθανασίου Μπακραίνης-Μαυρολίθου καί 5) Ἁγίου Γεωργίου Γόννου, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» τῆς παρουσίας, τὰ πιστοποιητικά τῶν προκειμένων νά προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Λαρίσῃ τῆ 20ῃ Μαΐου 1957

† Ὁ Λαρίσης Δημήτριος.

'Ιερά Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καί Γηρομερίου

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περί ἱερῶν Ναῶν καί 'Εφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νά καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἑνοριῶν 1) Ἁγίας Τριάδος Ἁγίας Μαύρας (Σέλλιανης), 2) Ἁγίου Γεωργίου Δράμμεσης καί 3) Ἁγ. Σπυρίδωνος Μύλων Σμέρτου, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν προκειμένων νά ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι τῶν ὡς ἄνω ἱ. Ναῶν.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 23 Μαΐου 1957

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καί Γηρομερίου Δωρόθεος.

'Ιερά Μητρόπολις Σερρών καί Νιγρίτης

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις «Περί ἱ. Ναῶν καί 'Εφημερίων» τοῦ Α. Ν. 2200/1940 καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ τε κανονικά καί νόμιμα προσόντα ἵνα καταλάβωσι μίαν τῶν χηρευοσῶν θέσεων τῶν ἀκολουθῶν Ἑνοριῶν: 1) Χρυσοῦ (δεύτερος ἐφημέριος), 2) Μετάλλων, Ἐλαιῶνος, 4) Ἄνω Ὀρεινῆς, 5) Ξηροτόπου, 6) Κρίνου, 7) Λαγκαδίου, 8) Ἰβήρων, 9) Κυδωνιῶν, 10) Κεφαλοχωρίου καί 11) Ν. Σεβαστείας, ὅπως ἐντός μηνός ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Σέρραις τῆ 24 Μαΐου 1957

† Ὁ Σερρών καί Νιγρίτης Κωνσταντῖνος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

'Εμμανουήλ Ι. Καρπαθίου, Μητροπολίτου Κω, 'Η ἐν Κῶ πάλαι ποτὲ διαλύμψαα 'Ιερὰ Μονὴ τῶν Σπονδῶν. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ «Δωδεκανησιακοῦ 'Αρχείου», τόμος Β (1956). 'Αθήναι 1956. Σελ. 25.

Arhimadrita Benedictos Katsanevakis, Rettore della Chiesa Ellenica Orthodoxa di Napoli, Il Culto Ortodosso. Napoli, 1957. Σελ. 215.

Μητροπολίτου Μεσσηνίας Πολυκάρπου Συνοδικοῦ (†), 'Επιστολιμαία μελέτη περὶ τῆς τιμῆς, τῶν πρεσβειῶν τῶν ἁγίων καὶ τῶν λειψάνων αὐτῶν. ('Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» [Τόμος ΚΗ', 1957]). 'Αθήναι 1957, σελ. 23.

Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Αρχαί, κρατήσασαι ἐν τῇ ἀνακηρύξει τοῦ αὐτοκεφάλου. ('Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» [Τόμος ΚΗ' 1957]). 'Αθήναι 1957.

'Ιωαννὸς 'Αγγ. Λαπατά, Καθηγητοῦ ἐν τῇ 'Εκκλησιαστικῇ Σχολῇ Κορίνθου, Πανηγυρικοὶ Λόγοι καὶ Διαλέξεις. Κορίνθος 1957. Σελ. 59.

F. B. Meyer, 'Αβραάμ ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ. Μετάφρασις Δημ. 'Ι. Μαγαριώτη. 'Εκδόσεις «Ὁ Λόγος». 'Αθήναι. Σελ. 156.

'Αρχιμ. Χρυσοστόμου 'Ι. Δεληγιαννοπούλου, 'Ιεροκήρυκος 'Αργολίδος, 'Η 'Εκκλησία 'Αργους καὶ Ναυπλίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς μέχρι σήμερον. Τεύχος Α' (Διοικήσις). 'Εκδόσις Χριστ. 'Εστίας 'Αργους. 1957. Σελ. 60.

Μητροπολίτου Σεργῶν Κωνσταντίνου, Περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἁγίων ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ. ('Ανάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας», τόμος ΚΖ', τεύχος Δ', 1956). 'Αθήναι 1956. Σελ. 9.

Μητροπολίτου 'Ηλείας Γερμανοῦ, Σταγόνες ἀγάπης. Μέρους Β'. 'Αθήναι 1957. Σελ. 91.

Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, 'Ακολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου παρθενομάρτυρος Καλλιόπης. Προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Κυρίου Ἀμβροσίου, ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ 'Ιωάννου Σπ. Ράμφου π. Θ. Πρεσβυτέρου, ἐγκρίσει τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου. 'Εν 'Αθήναις 1957.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Ακολουθία τῆς 'Οσίας Μητρὸς 'Ολυμπιάδος τῆς ἁγίας Διακόνου, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «'Αγιος Παῦλος ὁ Ἐρηροποταμίτης», Θεσσαλονίκη 1956.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Ακολουθία τῆς 'Οσίας Μητρὸς Κλεοπάτρας, 'Αθήναι 1954.

'Αδελφότητος Θεολόγων ἢ «Ζωή», 'Ενα δράμα στὴν 'Ιαπωνία, «Γαμβόζο». 'Αθήναι 1957, σελ. 127.

'Αδελφότητος Θεολόγων ἢ «Ζωή», 'Η Νέα Κοινωνία, 'Αθήναι 1957, σελ. 228.

Γ. Α. Χατζηαντωνίου, δ. θ., Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης..., 'Εκδόσις Β' 'Ελληνικῆς Εὐαγγελικῆς 'Εκκλησίας 'Αθηνῶν, Σελ. 160.

Θεοδώρου Ν. Καστανᾶ, Καθηγητοῦ τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου τοῦ Πανεπ. Θεσ/νίκης, Περὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐργατικῆς ἀγωγῆς. Θεσσαλονίκη 1956. Σελ. 101.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η χαρισματικὴ ζωὴ τῶν πιστῶν κατὰ τὸν 'Απόστολον Παῦλον. Θεσσαλονίκη 1956. Σελ. 31.

Τοῦ αὐτοῦ, Χριστιανικὸς Ὑπαρξισμὸς. Θεσσαλονίκη 1956. Σελ. 15.

Φιλοθέου Ζερβάκου, 'Αρχιμανδρίτου-Πνευματικοῦ, 'Ετεροδιδασκαλιῶν ἕλεγχος ἢ περὶ χορῶν. 'Εκδοτικὸς Οἶκος «'Αστήρ». 'Αθήναι 1957. Σελ. 32.

Κωνστ. Κ. Κούρκουλα, Καθηγητοῦ Κολλεγίου 'Αθηνῶν, 'Η θεωρία τοῦ Κηρύγματος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. 'Εναίσιμος ἐπὶ διδακτορικῇ διατριβῇ. 'Αθήναι 1957. Σελ. 114.

'Αρχιμ. Μεθοδίου Φούγια, Σύστασις τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας Πολωνίας καὶ τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῆς. ('Ανάτυπον ἐκ τοῦ «'Αρχείου 'Εκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου»). 'Αθήναι 1957. Σελ. 20.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Πρὸς τὸν Θεοφύλακτον 'Εξαρχον (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐκτελοῦντος ὡς ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 54/Δ ἐντολῆς τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς τὴν 21ην 'Ιουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευῆν καὶ ὥραν 9ην π. μ., ἵνα ἐξετασθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοὶ κατηγοριῶν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

'Ο 'Ανακριτὴς

'Αρχιμ. Δαμασκηνὸς Λαζαρίδης

Πρὸς τὸν Διάκονον 'Αλέξανδρον Μακαρατζῆν (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐκτελοῦντος ὡς ἀνακριτοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 65/Δ/30.5.56 ἐντολῆς τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς, τὴν 22αν 'Ιουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π. μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοὶ κατηγοριῶν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

'Ο 'Ανακριτὴς

'Αρχιμ. Δαμασκηνὸς Λαζαρίδης

Πρὸς τὸν Διάκονον Νικόδημον 'Αποστολάκη (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐκτελοῦντος ὡς ἀνακριτοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 226/Δ/4.5.57 ἐντολῆς τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ 'Ι. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Θησείου, τὴν 2αν 'Ιουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ 9ην π. μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοὶ κατηγοριῶν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

'Ο 'Ανακριτὴς

'Ιερὸς Βασίλειος Παπουτσόπουλος

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο 'Αθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† 'Ο 'Αλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† 'Ο Κασσανδρείας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Πρὸς μίαν νέαν Πεντηκοστήν.

Συνοδικαὶ 'Εγκύκλιοι.

Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου κ. Εἰρηναίου, Οἱ Βασιλεῖς, φορεῖς τῆς 'Ελληνοχριστιανικῆς παραδόσεως.

Θεοφιλ. 'Επισκ. 'Ρηγίου κ. Μελετίου, 'Η Θεολογία τῆς χάριτος κατὰ τὸν Ἁπ. Παῦλον.

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, δ. θ., Χριστιανισμὸς καὶ 'Ηθικὸς βίος.

Βασ. Μουστάκη, Τὸ ὕλικόν στοιχεῖον ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ Πνευματικότητι.

Παρατηρήσεων στήλη.

'Εκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρξῆεις ἐκλογῆς ἱερῶν.

Βιβλιογραφία.

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. 'Εν 'Αθήναις, 'Ιαίου 1.